

Amikor nem tudtuk szeretni egymást

Valentin-napi és házasság heti kampányt indított a Görögkatolikus Egyház a közösségi médiában. A Görögkatolikus Metropólia és a Magyar Kurír együttműködésében jött létre a kampány, melynek keretében évtizedek óta együtt élő házaspárok üzennek hűségéről, hitről és házasságról (nem csak) fiataloknak. Orosz István görögkatolikus pap, kegyhelyigazgató és Oroszné Obbágy Rita Varró Szilviának mesélt a közös életükről.

– Ritával ez nem „szerelem első látásra” volt.
– Mármint hogy Rita előtt már tapasztaltál ilyet?

– Rita előtt, Rita után. (nevet)
– Rita közben – tromfol Rita.

A két egymással évődő, viccelődő, szókimondó ember: pap és papné. Társak harminchárom éve, jóban-rosszban. És elég bátrak, hogy a rosszról is beszéljenek.

Orosz István görögkatolikus pap, máriapócsi kegyhelyigazgató és felesége, Obbágy Rita története a legkevésbé sem romantikusan indult. 1985-ben Rita egy nagynénjéhez ment látogatóba, ott találkozott Istvánnal. „Egész visszaúton azon nevettem, hogy lehet valakinek ekkora orra.” István viszont nem a felszínnel volt elfoglalva. Tizen-

évesen döntötte el, hogy pap lesz, onnantól a jövőbeli papnét kereste a lányokban.

– Láttam, hogy Vera néni, Rita édesanyja szenzációs papné. Apósom pedig azt mondta a lányainak: az a lány legyen papné, aki pap lenne, ha fiúnak születik. És Rita nagyon jó pap lenne. Harminchárom éve azt élem meg, hogy nagyon jól döntöttem, amikor társat választottam. Társam lett, és az lesz húsz év múlva is.

– Már ha el nem vesz az Úristen.

– Ha elvesz, akkor is. Én már nem fogok tudni úgy nézni a dolgokra és úgy dönteni, hogy te nem vagy benne. Ha a kettő egy testté lett, márpedig egy testté lett, többször is, akkor ez így van és marad.

(Folytatás a 8. oldalon)

Fotó: Lambert Attila

Az Eucharisztia mindannyiunk erőforrása

Kiállítás nyílt Bálint Sándor hagyatékából Szegeden

Bálint Sándor Eucharisztia-tisztelete címmel rendeztek kiállítást a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A tárlatot, mely képet ad arról, hogyan kezdődött az Eucharisztia tisztelete a középkorban, illetve betekintést nyújt a néprajztudós kutatásaiba és hitvalló keresztény életébe, Kiss-Rigó László nyitotta meg február 10-én.

„Isten vére áldjon mög!” – tisztelete. Kezdetei a középkorra nyúlnak vissza. Laskai Osvát ferences szerzetes latin nyelvű prédikációs gyűjtemé-

nyében maradt fenn az alföldi város középkori ereklyéjének, a vérző ostyának egyetlen leírása. Ez mutatja, hogy Báta és Kassa mellett itt is élt a Szent Vér tisztelete. Egy vérző ostya volt Szeged ereklyéje, melyet a Szent Erzsébet-templomban őriztek.

(Folytatás a 11. oldalon)

Ahol kinyílik a lélek és feltárul a világ

Nagykanizsa mellett, a Ferences Ifjúsági Tanyán jártunk

Erzsébettelepen, Nagykanizsa közelében 1993-ban hozták létre a Ferences Ifjúsági Tanyát Csöndör Elek vezetésével. Lelkigyakorlatok, táborok, erdei iskolák számára kiváló helyszín ez. Nemcsak ferences, hanem egyházmegyei iskolák és más közösségek is sokszor meglelték itt, a természetben és az átímádkozott környezetben a békét, a csendet, rácsodálkozhattak a teremtett világra és a Teremtőre.

Tél van a tanyán. Jeges az út, amely odavezet Nagykanizsa egy utcájából, ezért Elek gazda elénk jön a négykerék-meghajtású kisbusszal. Ha esik, az út sáros, szinte járhatatlan. Miközben óvatosan csúszkálunk a jég az autóval,

néha ki kell szállni és arrébb rakni egy-egy követ, nehogy kárt tegyen az alvázban.

Megérkezve behajtottunk a kapun, a kőfeszületnél leparkolunk. A tanya téli arca fogad: hóval fehéren beszítálva a táj.

(Folytatás az 5. oldalon)

„A Lélek által vezetett utat keresem”

Tanárként az elit gimnázium diákjai után a fogvatartottak között

Majdnem három évtizednyi gimnáziumi tanítás után Mihályi Anikó, a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium magyar nyelv és irodalom szakos tanára tavaly szeptembertől a Váci és a Budapesti Fegyház és Börtönben tanítja a fogvatartottakat.

– Szeretett a Szent Imre Gimnáziumban tanítani, és Önt is szerették. Mi vezette mégis arra, hogy ilyen radikális módon változtasson az életén?

– Nagyon szeretem a tanítást, a gyerekeket, a Szent Imrét. Ebbe az épületbe, a „Jóská”-ba (József Attila Gimnázium) jártam négy évig, és az egyetem után az alma materbe mentem vissza tanítani. El sem tudtam képzelni, hogy máshol is otthon lehetnék. Aztán nyolc évvel ezelőtt elkezdtem járni a Sant’Egidio közösség hajléktalanszolgálatára. Beavatódtam egy másik valóságba, ami megérintett, belső motorként kezdett hajtani. Harmincegy, munkával töltött évvel a hátam mögött, amikor tíz év van a nyugdíjig, nagyon nehéz feladni a biztonságot. A nyári lelkigyakorlatok csendjében mégis azt kértem Istentől, hogy mutassa meg, ha máshol van a helyem. Tavaly januárban aztán a külső történések hatására szembesültem azzal, hogy az intézményi keretekbe nem fér bele, amit belül a magaménak érzek. Az imáimban pedig világossá vált, hogy ki kell lépnem a vízre, nem pedig arra várnom, hogy Isten odahívjon, ahol a vélt biztonságomat is meg tudom őrizni. Meghoztam a döntést, felmondtam az iskolában. Az ezt követő két hónapban belülről élttem meg Péter vízen járását: az egy héten át tartó pánik – mi lesz velem? – után következett a sok sírás, az elengedés kinja és az egek ostromlása: „Mire megyünk mi ketten, Uram?” Mindezzel együtt is gyönyörű időszak volt, „éreztem az Isten-szagozt”, és megtapasztaltam az Atya gondoskodó szeretetét. A karanténidőszak után, mielőtt visszamentünk az iskolába, egy belső imában megkaptam a hívást: börtönben kell tanítanom.

– Kifelé irányuló küldetésnek gondolnám, de ahogyan elmondja, a misztikusok élménye elevenedik meg: egy megküzdött belső út végén letisztul a döntés.

– A hajléktalanszolgálatban is azt látom, sokféle út visz ugyanoda: másokat a segíteni akarás, engem a belső útkeresésem vezetett a szegényekhez. A Lélek által vezetett utat keresem.

(Folytatás a 9. oldalon)

XVI. Benedek bocsánatkérő levele

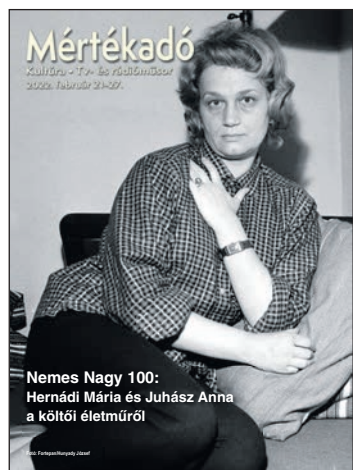
2. oldal

Együtt az úton

A színódusi folyamatról tartottak megbeszélést Nyíregyházán
3. oldal

A Házasság hete jubileumán

Gary Chapman videoüzenetben köszöntötte a magyar párokat
8. oldal

Nemes Nagy 100: Hernádi Mária és Juhász Anna a költői életműről

ISSN 0133-1205

22008

A Szentatya 2021. december 29-én folytatta Szent Józsefről szóló katekézissorozatát. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását itt olvashatják.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Ma Szent Józsefet mint üldözött és bátor migráns szeretném bemutatni. Így ábrázolja őt Máté evangélista. Jézus életének ezt a különleges eseményét, melynek József és Mária is főszereplői, hagyományosan „menekülés Egyiptomba” címen ismerjük (vö. Mt 2,13–23). A názáreti család tagjai ilyen megaláztatást szenvedtek el, saját bőrükön tapasztalták meg a bizonytalanságot, a félelmet és szülőföldjük elhagyásának fájdalmát. Még ma is sok testvérünk és nővérünk kénytelen átélni ugyanezt a jogtalanságot és szenvedést. Az ok szinte mindig a hatalmasok zsarnoksága és erőszakossága. Jézus esetében is ez volt a helyzet.

Heródes király a bölcsektől értesül a „zsídók királyának” születéséről, és a hír felzaklatja. Elbizonytalanodik, érzi, hogy hatalma veszélyben van. Ezért összehívja Jeruzsálem

összes vezetőjét, hogy kiderítse a születés helyét, és könyörög a bölcseknek, hogy majd pontosan tudassák azt vele, hogy – mondja hazudva – ő is elmeheessen és imádhassa őt. Amikor azonban rájön, hogy a bölcsek más irányba indultak haza, gonosz tervet eszel ki: megöleti Betlehemben az összes két éves és annál fiatalabb gyermeket, mert a bölcsek számítása szerint Jézus ilyen korú lehetett.

Eközben egy angyal ezt az utasítást adta Józsefnek: „Kelj fel, fogd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, s maradj ott, amíg nem szólok, Heródes ugyanis keresi a gyermeket, hogy megölje” (Mt 2,13). Gondoljunk ma arra a sok-sok emberre, akik ezt az indíttatást érzik magukban: „Meneküljünk, meneküljünk, mert itt veszélyben vagyunk!” Heródes terve emlékeztet a fáraó tervére, aki Izrael népének minden fiúgyermekét a Nílusba dobatta (vö. Kiv 1,22). A menekülés Egyiptomba Izrael egész történetét felidézi. Ábrahámtól kezdve, aki szintén ott tartózkodott (vö. Ter 12,10), Józsefig, Jákob fiaig, akit testvérei eladtak (vö. Ter 37,36), de aki

Szent József, védelmezd mindazokat, akik menekülni kényszerülnek!

később „az ország vezetője” lett (vö. Ter 41,37–57); és Mózesig, aki kiszabadította népét az egyiptomiak rablásából (vö. Kiv 1,18).

A Szent Család Egyiptomba menekülése megmenti Jézust, de sajnos nem akadályozza meg Heródes mésszárlását. Két ellentétes személyiséggel állunk tehát szemben: az egyik oldalon Heródes a maga vad ember telenségével, a másik oldalon József a maga gondoskodásával és bátorságával. Heródes kíméletlen kegyetlenséggel akarja megvédeni hatalmát, menteni a „bőrét”, amint azt egyik feleségének, néhány gyermekének és több száz ellenfelének kivégzése tanúsítja. Kegyetlen ember volt: a problémák megoldására egyetlen receptje volt: a kiirtás. Ő a számtalan tegnapi és mai zsarnok jelképe. Ezeknek a zsarnokoknak az emberek nem számítanak: a hatalom számít, és ha hatalmuknak tér kell, akkor kiirtják az embereket. És ez ma is megtörténik: nem kell visszamennünk az ókori történelembe, ez ma is megtörténik! Az ember válik más emberek „farkasává”. A történelem tele van olyan személyiségekkel, akik félelmeiknek kiszolgáltatva úgy próbálnak felülkerekedni rajtuk, hogy despotikus módon gyakorolják hatalmukat, és embertelen erőszakos cselekményeket hajtanak végre.

De nem szabad azt gondolnunk, hogy csak akkor élünk Heródes gondolkodásmintájával, ha zsarnokká válunk, nem! Valójában mindannyian beleeshetünk ebbe a magatartásba, valahányszor arroganciával próbáljuk meg előzni félelmeinket, még ha csak verbálisan, vagy a körülöttünk lévők megalázására irányuló

apró sértésekkel is. A mi szívünkben is ott fészkel annak lehetősége, hogy kis Heródesek legyünk!

József Heródes ellentéte: ő mindekelőtt „igaz ember” (Mt 1,19), míg Heródes diktátor; aztán bátorságról tesz tanúságot, amikor végrehajtja az angyal utasítását. El lehet képzelni, milyen viszontagságokkal kellett szembenéznie a hosszú és veszélyes út során, és milyen nehézségekkel járt egy idegen országban való tartózkodás, más nyelven beszélő emberek között: mennyi nehézség! Bátorsága a visszaköltözéskor is megmutatkozik, amikor az angyal megnyugtatóra legyőzi érthető félelmeit, s Máriával és Jézussal együtt letelepszik Názáretben (vö. Mt 2,19–23). Heródes és József két ellentétes karakter, akik a mindenkori emberiség két arcát tükrözik.

Gyakori tévhit, hogy a bátorságot a hősök kizárólagos erényének tekintjük. A valóságban a mindennapi élet minden embertől – tőled, tőlem, mindannyiunktól – bátorságot igényel: bátorság nélkül nem lehet élni!

Bátorság kell a mindennapi nehézségekkel való szembenézéshez. Minden korban és kultúrában találunk bátor férfiakat és nőket, akik, hogy hűek maradjanak saját hitükhöz, mindenféle nehézséget leküzdöttek, jogtalanságokat, büntetéseket szenvedtek el, sőt a halált is vállalták. A bátorság a lelki erősség szinonimája, mely az igazságossággal, az okossággal és a mértékletességgel együtt az emberi erények csoportjába tartozik, melyeket „sarkalatos” erényeknek is nevezünk.

József ma a következőt tanítja nekünk: az élet mindig tartogat szá-

munkra nehézségeket, ez igaz, és ezekkel szemben mi is érezhetünk fenyegetettséget, félelmet, de nem úgy kell túlélnünk bizonyos időszakokat, hogy a legrosszabbat hozzuk ki magunkból, mint Heródes, hanem úgy, ahogyan József viselkedett, aki a félelemre azzal a bátorsággal reagált, hogy rábízta magát Isten gondviselésére. Azt hiszem, ma imádkozunk kell minden migránsért, minden üldözöttért és mindazokért, akik kedvezőtlen körülmények áldozatai, legyenek azok politikai, történelmi vagy személyes körülmények.

De gondoljunk arra a számtalan emberre is, akik háborúk áldozatai, és akik el akarnak menekülni hazájukból, de nem tudnak; gondoljunk a migránsokra, akik útnak indulnak a szabadság felé, de sokan útközben vagy a tengeren meghalnak; gondoljunk a József és Mária karjában menekülő Jézusra, és lássuk meg benne az összes mai migráns! A mai migráció valósága előtt nem hunyhadtunk szemet! Ez az emberiség társadalmi botránya!

Szent József, te megtapasztaltad a menekülni kényszerülőök szenvedését, te magad is menekülni kényszerültél, hogy megmentsd szeretteid életét, kérünk, védelmezd mindazokat, akik háború, gyűlölet vagy éhezés miatt menekülnek!

Támogasd őket nehézségeikben, erősítsd őket reménységükben, hogy befogadásra és segítségnyújtásra találjanak! Vezesd lépteiket, és nyisd meg azok szívét, akik segíthetnek nekik! Ámen.

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

XVI. Benedek levele

Fájdalommal és bocsánatkéréssel a szexuális visszaélések áldozatai iránt

A vatikáni sajtószolgálat február 8-án tette közzé XVI. Benedek emeritus pápa levelét, melyben a München-Freisingi Főegyházmegye visszaélési jelentése kapcsán írt. A levél magyar fordítását teljes terjedelmében adjuk közre.

XVI. Benedek emeritus pápa levele a München-Freisingi Főegyházmegye visszaélési jelentése kapcsán A Vatikánból, 2022. február 6.

Kedves Nővéreim és Fivéreim!

Miután 2022. január 20-án bemutatták a München-Freisingi Főegyházmegye részére a visszaélésekkel kapcsolatban készített szakvéleményt, sürgető szükségét érzem, hogy személyes szavakkal forduljak Önökhöz. Mert noha csupán öt évig lehettem münchen-freisingi érsek, lélekben továbbra is a müncheni főegyházmegyéhez tartozom, amelyet hazámnak tartok.

Legelőször is szívből köszönetet szeretnék mondani. E lelkiismeretvizsgálattal és gondolkodással töltött napok során oly sok bátorításban, oly sok baráti gesztusban és a bizalom oly sok jelében volt részem, hogy korábban el sem tudtam volna képzelni ilyet. Különösen is köszönettel tartozom azon néhány barátomnak, aki önzetlenül írásba fog-

lalta az ügyvédi irodának szánt, 82 oldalas állásfoglalásomat, amelyet egyedül nem tudtam volna megírni. Az ügyvédi iroda által hozzám intézett kérdéseken kívül közel nyolcezer oldalnyi digitális jegyzőkönyvi anyag várt elolvasásra és kiértékelésre. Munkatársaim a közel kétezer oldalas szakértői vélemény átanulmányozásában és elemzésében is segítséget nyújtottak számomra. Az eredmény levelem után nyilvánosan is hozzáférhetővé válik majd.

Az elmúlt napokban végzett hatalmas munka – az állásfoglalás megfogalmazása – során tévedés történt abban a kérdésben, hogy részt vettem-e az 1980. január 15-én tartott érsekségi ülésen.

Ez a sajnálatos módon valóban elkövetett hiba nem volt szándékos, s reményeim szerint megbocsátható. Ezt már a 2022. január 24-i sajtóközleményemben is tudattam Gnswein érseken keresztül. Mindez semmit sem változtat azon, hogy barátaim akkor és most is magától értetődő kötelességüket teljesítve gondosan és odaadóan jártak el. Mélyen

érintett, hogy a tévedést őszinteséggel megkérdőjelezésére használták fel, sőt hazugnak is minősítettek. Annál megindítóbbak számomra azok a bizalomról tanúskodó megnyilvánulások, szívből fakadó kiállások és megragadóan bátorító levelek, amelyek igen sok embertől eljutottak hozzám.

Különösen hálás vagyok azért, hogy Ferenc pápa személyesen kifejezésre juttatta számomra bizalmát és támogatását, s imáiról biztosított.

Végül külön is köszönetet szeretnék mondani a Mater Ecclesia monostor kicsiny családjának, amely örömteli és nehéz időszakokban egyaránt mellettem van, s megadja azt a belső összetartó erőt, amelyre támaszkodni tudok.

A hála szavai után azonban most már vallomással is tartozom. Egyre inkább megérint, hogy az Egyház nap mint nap bűneink megvallását és a bocsánatért fohászoló kérést helyezi az istentisztelet ünnepeinek kezdetére, az istentiszteletre, amelyben az Úr nekünk adja igéjét és önmagát. Nyilvánosan vétkeink, sőt igen nagy vétkeink bocsánatát kérjük az élő Istentől. Tudom, hogy az „igen nagy” kifejezés nem vonatkozik egyformán minden napra és minden egyes emberre. De minden

nap azt a kérdést szegezi nekem, hogy nem kell-e ma is igen nagy vétkemről beszélnem. És azt a vigaszt nyújtja, hogy bármily nagy is ma a vétkem, az Úr megbocsát, ha őszintén engedem, hogy megvizsgáljon, s ily módon valóban készen állok önmagam megváltoztatására.

Főként apostoli útjaim során találkoztam olyan emberekkel, akik papok által elkövetett szexuális visszaélés áldozatai lettek. E találkozások alkalmával közvetlenül szembenéztem az igen nagy vétkek következményeivel, s megértettem, hogy mi magunk is részesévé válunk az igen nagy vétkeknek, ha nem akarjuk észrevenni, vagy nem a szükséges eltökéltséggel és felelősséggel viszonyulunk hozzá, ahogyan gyakran megtörtént, és megtörténik ma is. Akárcsak e találkozások alkalmával, most is csak mélyeségszűgyenemet, hatalmas fájdalmamat és őszinte bocsánatkérésemet tudom kifejezésre juttatni a szexuális visszaélés valamennyi áldozata felé.

Igen felelős tisztséget töltöttem be a katolikus Egyházban. Ezért fokozottan nagy fájdalmat érzek azon vétségek és hibák miatt, amelyekre hivatali időm során az érintett helyeken sor került. Minden egyes szexuális visszaélés ret-

tenetes és helyrehozhatatlan. Mélyeségs együttérzéssel viszonyulok a szexuális visszaélés áldozataihoz, és minden egyes esetet sajnálok.

Egyre jobban megértem azt az iszonyodást és félelmet, amely az Olajfák hegyén kerítette hatalmába Krisztust, amikor látta mindazt a szörnyűséget, amelyet belsőleg kellett legyőznie. Hogy ezzel egy időben a tanítványok aludtak, sajnálatos módon olyan helyzetet jelent, amely ma ismét előáll, s úgy érzem, hozzám is felszólítást intéz. Ezért csak könyörögni tudok az Úrhoz, s kérem az összes angyalokat és szenteket, és titeket, kedves nővéreim és fivéreim, hogy imádkozzatok érettem Urunkhoz, Istenünkhöz.

Hamarosan életem végérvényes Bírájának színe előtt fogok állni. Noha hosszú életemre visszatekintve számos okot látok a rémületre és a félelemre, mégis derűs vagyok, mert szilárdan bízom benne, hogy az Úr nemcsak igazsá-

gos Bíró, hanem barátom és testvérem is, aki már szenvedett hiányosságaim miatt, s ezért olyan Bíráim, aki egyúttal Szószólóm (Parakléto-szom) is.

Az ítélet órájára gondolva felragyog hát előttem annak kegyelme, hogy keresztény lehetek. Ismerhetem, sőt baráti viszonyban lehetek életem Bírájával, s ezért bizalommal telve kelhetek át a halál sötét kapuján. Rendszeresen eszembe jut, amit a *Jelenések könyvének* elején elmesél János: látja az Emberfiát, hatalmas nagyságát, s úgy esik össze előtte, mintha holtra válna. Az Emberfia azonban ráteszi a kezét, és azt mondja: ne félj, én vagyok! (vö. Jel 1,12–17).

Kedves barátaim, ezekkel az érzésekkel adom áldásomat mindannyiőtokra.

XVI. Benedek

**Fordította: Görföl Tibor
Forrás: Vatican.va
Fotó: Vatican News**

Állítsuk át a szívünket Isten logikájára!

Katolikus iskolaigazgatók szakmai találkozója Egerben

Az Egri Főegyházmegye fenntartásában működő oktatási intézmények vezetőinek értekezletét február 9-én tartották az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem Líceum épületében.

Az iskolák ebben a nehéz helyzetben is működőképesek, s ez az igazgatóknak is köszönhető – szögezte le a szakmai találkozón Lóczi Tamás, az Egyházmegyei Katolikus Iskolai Főhatóság (EKIF) elnöke.

A program helyszínére, az Eszterházy Károly Katolikus Egyetemre utalva elmondta: egyre szorosabb az együttműködés az iskolák és az egyetem között. A katolikus intézményekben a legfontosabb, hogy a hitélet jelen legyen, gyarapodjon mind a diákok, mind a pedagógusok körében. Füleczi István teológiai tanár, az Egri Érseki Papnevelő Intézet prefektusa a kinyilatkoztatásról tartott előadást. A Szentírás, az egyházatyák és a zsinatok tanítása tükrében

vizsgálta a kérdést, kitérve a mariológiai aspektusokra. A kinyilatkoztatás a szabad és szeretetből fakadó közlés feltétele két személy, s teológiai értelemben Isten tevékenysége a Szentírás, a Szentmagyományon keresztül, őrzője és védelmezője pedig a Tanítóhivatal – emlékeztetett az előadó. Az Őszövétségben Isten önközlése lelhető fel, melyben feltárja misztériumát az emberekhez fordulva, ez az Újszövétségben folytatódik, kiteljesedik Jézus Krisztus által. Az Őszövétség és az Újszövétség közötti szakadékon átívelő híd Mária, az ő személye fényében nagyon sok utalást találhatunk erre; az angyali üdvözlés az egyik legkézenfekvőbb bizonyítéka ennek – „Üdvözlégy”, „Veled van az Úr”, „Ne félj!” –, melyek már az Őszövéstől végigkísérik az üdv történetét. A kinyilatkoztatás azt mutatja, hogy Isten minden cselekedetünkben velünk van – összegezte előadását Füleczi István.

A program szentmisével folytatódott, melyet Ternyák Csaba egri érsek mutatott be a Líceum kápolnájában. „Ezúttal is hálát adni jöttünk össze, hálát adunk a diákokért, szülőkért, pedagógusokért és azért, hogy sokakban megszületett a bátor döntés és a bizalom, hogy gyermekeiket iskoláinkra bizzák” – mondta a szertartás elején a főpásztor. Szentbeszédében az érsek hangsúlyozta: Ferenc pápa budapesti szentmiséjén ugyanaz az evangéliumi szakasz hangzott el, mint ma, s a legutóbbi igazgatói értekezlet szentmiséjén már elkezdődött a Szentatya homíliájának átelméldése, s tekintettel annak mélységeire, érdemes most folytatni. Az emberi és az isteni gondolkodás, az ember és az Isten logikájának ütközése konfliktust okoz, Jézus ezt veti Péter szemére. A keresztény ember állandóan érzi ezt a feszültséget, s ezért olykor nem engedünk a jónak – fogalmazott Ternyák Csaba. – A Szentatya a Hősök terén megmondta, hogyan lehetünk igazán jó keresztények, és hogy nem elégedhetünk meg azzal, hogy részt veszünk szertartásokon, kicsit imádkozunk, jámborkodunk. Ha nem tesszük meg a második lépést, mely a tanítványi kapcsolat megújításában a fiatalabb bencés testvérekről meg is vallotta. A felső tagozatosok azt kérdezték Istentől, hogy hogy érzi magát; miért kedves az emberekkel, amikor keresztre feszítették Jézust; hogy élte meg a megaláztatást; miért nem tett ellene semmit; miért csak a zsidókhoz ment; miért nem jön hamar vissza; milyen a menny és a pokol, meddig fogunk élni...

mes, ajnározott messiásai. Nem elégszik meg a hitről szóló kijelentésekkel, azt várja, hogy megtisztítsuk vallásosságunkat a kereszttel és az Eucharisztiával. Hogy ne a külső cselekedetekben, a parancsokat gépies megtartásban reménykedjünk, hanem a szívünk legyen valóban keresztény, állítsuk át a szívünket Isten logikájára. „Jézus nyomában járni”, ez volt a Szentatya harmadik gondolata: Péter példáján tanuljunk meg egy lépést hátrálni. Nagy a kísértés, hogy mi magunk legyünk életünk középpontja, de engednünk kell, hogy átalakítsa életünket a Jézussal való találkozás az Eucharisztiában. Az igazgatói értekezlet délutáni szakaszában Kiss Gábor, az érseki bíróság munkatársa a szinodusi folyamat teológiai hátteréről szólt. A szinodus együtt haladást jelent, a szinodalitás pedig az Egyház alap tulajdonsága, mely egyszerre ajándék és egyszerre feladat – ismertette a szinodusi moderátor. – A jelen folyamatban Ferenc pápa Isten egész népére kiterjesztette az előkészítést, s ennek teológiai hátterét a II. Vatikáni Zsinat szemléletváltása is erősíti. A szinodalitás a folytonos megújulás alapja, s egyben tanúságtétel, cél és módszer. Németh Zoltán osztályvezető és munkatársai az aktuális fenntartói és intézményi feladatokról tájékoztatták a szakmai találkozó résztvevőit.

Bérczessy András
Fotó: Lénárt Márton

Együtt az úton

Egyházmegyei pasztorális megbeszélést tartottak Nyíregyházán

A szinodusi ima elimádkozásával kezdődött az Egyházmegyei Pasztorális Tanács (EPT) ülése február 5-én az Egyházmegyei Lelkipásztori Intézetben (ELI). A pasztorális tanácsot Palánki Ferenc debreceni nyíregyházi megyéspüspök alapította 2017. február 11-én, amelynek elnöke a főpásztor, titkára pedig Törő András püspöki irodaigazgató.

Az ülésen részt vett Palánki Ferenc megyéspüspök, Krakompreger Zoltán általános helynök, Fodor András püspöki helynök, Törő András püspöki irodaigazgató, a rétegpasztorációk referensei, egyházmegyei lelkipásztorok és civil munkatársak.

A tanácskozás témáit a főpásztor az alábbiakban jelölte meg: a szinodusi folyamat tapasztalatainak megosztása; a 2022-es év pasztorális programtervének elkészítése, érintve az egyházmegyei, rétegpasztorációs és a lelkeségi mozgalmak programjait; illetve közös gondolkodás a hosszú távú pasztorális terv előkészítéséről.

Palánki Ferenc köszöntőjében örömet fejezte ki, hogy sok civil munkatárs bekapcsolódik az egyházmegyei pasztorális munkába. „Az Egyház két évezredes tapasztalata a szinodális út, amely azt jelenti, hogy együtt járjuk az életünk útját, segítjük egymást a hivatásunkon ke-

resztül küldetésünk megélésében. Ferenc pápának a szinodális út meghirdetésével az volt a szándéka, hogy a hívek is érezzék felelősséget az Egyház iránt, nem beszélhetnek róla kívülállókként, mert együtt alkotjuk a közösséget, valamint anyaszentegyház lévén úgy kell beszélnünk róla, mint édesanyánkról. Ha együtt járjuk a közös utat, teljesítjük a küldetésünket, akkor egymást segítjük abban, hogy gyümölcsöt termő legyen az életünk, és az Egyház eleget tudjon tenni a missziós küldetésének” – fogalmazott a megyéspüspök.

Krakompreger Zoltán atya mint az Egyházmegyei Szinodusi Munkacsoport koordinátora a szinodális tapasztalatokról számolt be. A szinodalitás „az Egyházra, Isten Népére jellemző sajátos modus vivendi et operandi (létezési és cselekvési mód), amely az Egyház mint kommunio valóságát kinyilvánítja és valósággá teszi annak folyamatában, hogy az Egyház tagjai közösen járják útjukat, egybegyűlnek és tevékenyen részt vesznek evangelizációs küldetésében” (Nemzetközi Teológiai Bizottság dokumentuma a szinodalitásról, 2018, 6) – Idézte a „szinodusi elv” fogalom meghatározását. Utalt a szinodalitás fogalmának alapvetésére is, amely megtalálható a II. Vatikáni Zsinat a Szent liturgiáról szóló liturgikus konstitúciójában, az Egyházzal szóló dogmatikai

konstitúciójában és az ökumenizmusról szóló határozatában. Mindezek nagy hatást gyakoroltak a szinodalitás elvének zsinat utáni elterjesztésére, befogadására és fejlődésére – mondta Krakompreger Zoltán. Eddig huszonhét plébániáról küldték be a szinodusi kérdőívek kiértékelését; a szinodusi munkacsoport várja a még hiányzó kiértékeléseket – mondta el Zoltán atya. Izeltóként a gyermekek egy-egy kérdésre adott válaszát is megosztotta a jelenlévőkkel, hangsúlyozva, ha a gyerekeket megfelelő, helyes moti-

vációval ösztönözzük a részvételre, akkor a Szentlélek általuk is kinyilvánítja a szándékát, ahogyan ezt Szent Benedek a szerzetesi regulájában a fiatalabb bencés testvérekről meg is vallotta. A felső tagozatosok azt kérdezték Istentől, hogy hogy érzi magát; miért kedves az emberekkel, amikor keresztre feszítették Jézust; hogy élte meg a megaláztatást; miért nem tett ellene semmit; miért csak a zsidókhoz ment; miért nem jön hamar vissza; milyen a menny és a pokol, meddig fogunk élni...

Ehhez kapcsolódóan több jelenlévő is megerősítette, hogy nem gyakori a fiatalok megkérdezése, pedig őszinte, nyílt válaszadásuk segíthetne a pasztorális folyamatban is; a velük való párbeszéd, kommunikáció során fény derülhetne azokra a hitbeli hiányosságaikra is, amelyek orvoslása segíthetné őket a liturgia mélyebb megélésében. Ezen hiányosságok érintik a felnőtt testvéreinket is.

Kovács Ágnes
Fotó: Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

A BIBLIA ÜZENETE

Akiket nehéz szeretni

Lk 6,27–38

Valami olyasmit várna el tőlünk a mai evangélium, ami nem parancsolható? Nem mesterkéltn, erőltetett, őszintétlen a szeretetünk, ha pont az ellenségeinket kellene szeretnünk? És mindezt parancsra?

Mielőtt az ellenszerezet nehéz parancsára figyelünk, érdemes szembesítenünk magunkat azzal, hogy ez a fajta szeretet bizonyos értelemben könnyebb, mint a „Szeressük egymást!” jézusi parancs teljesítése. Ugyanis csak rajtam múlik, sikerül-e szeretnem az ellenségemet. A másíknak semmit sem kell tennie, sőt, minél ellenségesebb vagy gonoszabb a viselkedése, annál alkalmasabb alanya az ellenszerezetnek. Egyedül az én kegyelmi indításra meghozott döntésem és a kegyelemben való belekapaszkodásom szükséges ahhoz, hogy szeressem.

A nehezebb „Szeressük egymást!” jézusi parancs teljesítéséhez már legalább két személy szükséges. A kölcsönös szeretetben mindig van valami kiszolgáltatottság, és ettől nehéz. A szeretet teljessége mégis csak ez a viszonzott szeretet, amiben sok a kockázat.

A mai evangélium a nehezen szerethetők felé irányít minket: ott szeressünk, ahol viszonzást, hálát és kölcsönösséget nem remélhetünk. Maga Krisztus Urunk tanítja ezt az ellenszerezetet, ami egyedülálló módon csak a kereszténységben létezik.

Hans Urs von Balthasar szerint Jézus egész tanítása „mindabban, amit kimond, ígér és követel, (...) csak egész életének a kereszt felé irányulásából válik érthetővé. Mindez könnyen szemléltethető az ellenszerezetet parancsolatán keresztül, amely csupán fedezet nélküli erkölcsi követelmény lenne, ha meghalván Jézus nem imádkozott volna kínzóíért, azaz testében nem valósította volna meg azt, ami »lehetetlen« (vö. Lk 23,34).

A keresztény ellenszerezetnek az ad értelmet, hogy mindennek ellenére szeretni aka-

rom a másikat. Isten egyszülött Fiában mutat meg nekünk, hogy nem az érdemeinkért szeret minket, és azt is, hogy felénk irányuló irgalma mindent megelőz. Ha az igazságosság alapján szeretne bennünket Isten, nem lenne esélyünk arra, hogy üdvözöljünk. A szeretet nélküli igazság: kemény.

Isten nemcsak igazságos, hanem irgalmas is, azaz megbocsát. Irgalmát az emberek felé gyakorolja. Nekünk, bűnös és bűneinket megbánó embereknek szükségünk van arra, hogy Isten irgalmas legyen, hogy megbocsásson, különben bűneink miatt büntetést érdemelnénk, és az igazságosság szerint nem volna más lehetőség. Amikor Isten megbocsát a bűnbánó embernek, akkor visszafogadja őt szeretetében. A megbocsátás, az irgalom nem gyengeség Isten részéről, hanem szeretetéből fakadó tulajdonság és cselekedet.

Jézus szava szerint az embernek is irgalmasnak kell lennie. Amit mond, valójában az egyik legkomolyabb felszólítása: „Legyetek irgalmasok, miként a ti mennyei Atyátok is irgalmas!” (Lk 6,36), illetve: „ha ti nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem fog nektek meg bocsátani” (Mt 6,15). Isten irgalmát utánozva nekünk is megbocsátónak kell lennünk embertársaink iránt, még akkor is, ha nehezen szerethetők, vagy ha nem érdemlik meg a szeretetünket.

„A megbocsátás olyan erő, amely új életre kelt és bátorsággal tölt el, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe” – fogalmaz Ferenc pápa a Misericordiae vultus (Az irgalmasság arca) kezdetű bullájában. A megbocsátás tudatos döntés arról, hogy mindennek ellenére szeretni akarom a másikat. Mindannyiunk életében ott vannak az „ellenségek”, a nehezen szerethetők, akik szomjazzák a szeretetünket és az új reményt adó megbocsátást, ami végül is mindig az Atyától jön, mi csak továbbadjuk.

Németh Norbert

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (60.)

Az Egyház békességéért végzett Szent Liturgiába a nagy ekténia kérései közé három könyörgés illeszkedik be. Ezeket négy téma köré lehetett csoportosítani, melyek a következők: az Egyház külső és belső békessége, az ökuméné és a hithűség. A kettős ekténiában szintén három – kötött szövegű – külön könyörgést lehet végezni, melyek témája nagy vonalakban csatlakozik az előbbiekhöz.

A leghatározottabb kérés a második könyörgésben található, amelyben így szólítjuk meg az Urat: „szerezz békességet Egyháznak”. Ez minden megszorítás vagy további magyarázat nélkül vonatkozik az Egyháznak mind a *külső*, mind a *belső* békességére. Nem is akárhogyan kérjük, ugyanis a következő módon fordulunk az Úr felé: „Ki irgalmadnak bősége folytán a mi üdvösségünkért véredet ontottad, könyörülj rajtunk, szentséges Királyunk.” Az Egyház *belső* békessége azon is múlik, hogy a hitvallásban egység legyen. Ezért szól így a könyörgés további része: az Egyház „a te megvallásod szikláján megingathatatlaná” legyen.

A *külső* békesség megteremtéséhez azonban szükséges a világi vezetők jó szándéka. A harmadik kérdésben tehát megjelenik ez a téma is, mégpedig a következő módon: hogy a mi Urunk, Istenünk „az apostoli Anyaszentegyház

iránt való jóságos elhatározásokat” öntsön a felelősök lelkébe, és „ezáltal Egyházának tökéletes békességet szerezzen”. Magát az Urat pedig így kérjük a második könyörgésben: „mentsd meg minden erőszaktól és üldöztetéstől” az Egyházat. Bizony, nagyon időszerű könyörgés ez, hiszen ma a kereszténység a legüldözöttebb vallás a világban.

Az *ökuméné*, illetve a *vallásközi párbeszéd* témája itt még sajtósabb formában jelenik meg, mint a nagy ekténia megfelelő kérésében. Mindenesetre annak a kornak a szellemét tükrözi, amelyben született, és biztos, hogy nem rossz szándékkal fogalmazták meg így. Mai szerkesztésben már nem úgy hangzana, „hogy isteni bölcsességének fényével az összes hitetlenségben elvakultak szívét megvilágosítsa”, hanem valamivel finomabban. Ám az akkor is tény, hogy a mi Urunk „az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít” (Jn 1,9), illetve, hogy magáról is megmondta: „En vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben.” (Jn 8,12)

Az Egyház békességét szolgálja, hogy annak tagjai *hűek* a hitükhöz, állhatatosak benne, és ragaszkodnak hozzá. Sajátos formában fogalmazza meg ezt a témát az első könyörgés. Azt kérjük benne, hogy az Úr a híveket „az igaz hit állhatatosságában megerősítse”. Sőt, ez még tovább is mutat, ugyanis

az evangélium szerint, „aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözül” (Mk 13,13). Majd pedig azt is kérjük, hogy „megingathatatlanokká tegye” az Úr a híveket. A 7. hangú kánon szövege visszhangzik ebben: „a hitnek rendületlen kövén erősíts meg engem”.

A fentiekben az Egyház békességéért végzett Szent Liturgiának sajátos kéréseit tekintettük át. De nem szabad elfelejtenünk, hogy a Szent Liturgia állandó szövegében összesen harminchat (!) alkalommal van jelen a „békesség” szó valamilyen formában. Ez is igazolja a téma fontosságát.

Ivancsó István

FEBRUÁR 20., ÉVKÖZI 7. VASÁRNAP (Marto Jácinta és Ferenc, fatímai látnokok, Aladár, Álmos, Paulina) – 1Sám 26,2.7–9.12–13.22–23 (*Dávid megkíméli ellenfelének, Saul királynak életét.*) – 1Kor 15,45–49 (*Ahogy hasonlítunk földi képásunkhoz, Ádámhoz, ugyanúgy hasonlítani fogunk égi képásunkban Krisztushoz is*) – Lk 6,27–38 (*Legyetek irgalmasok, amint atyátok is irgalmas!*) – **Zsolozsma:** III. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 230 – EE 589, Ho 230 – EE 152, Ho 146 – EE 598, Ho 150 – EE 200. **FEBRUÁR 21., HÉTFŐ** – *Damiáni Szent Péter püspök és egyháztanító emléknapja* (Eleonóra, Zakariás) – Jak 3,13–18 – Mk 9,14–29.

SZENTMISEKOMMENTÁR

Az eucharisztikus ima

„Most kezdődik az egész ünneplés központí, kiemelkedő cselekménye: az eucharisztikus ima, a hálaadás és a megszentelés imája. A pap felszólítja a népet, hogy emelje fel szívét az Úrhoz imával és hálaadással, s az egybegyűlteket önmagához kapcsolja abban az imában, amelyet az egész közösség nevében intéz Jézus Krisztus által a Szentlélekben az Atyához. Ennek az imádságnak az az értelme, hogy az egész közösség csatlakozzék Krisztushoz Isten csodás tetteinek magasztalásában és az áldozat felajánlásában. Az Eucharisztikus ima megkívánja, hogy mindenki tisztelettel és csendben hallgassa figyelemmel.” (*A Római misekönyv általános rendelkezései*, 78.)

A római katolikus teológiai és imádságos hagyomány a szentmise ünneplésében a kora középkortól kezdve sokáig az átváltoztatás és az úrfelmutatás mozzanataira összpontosított. Ez a valóban központi pillanat azonban, bár kiemelkedik onnan, mégis egy nagyobb egész része, amivel egységben érdemes tekinteni, és ilyen szemlélettel venni részt benne. Az ünneplésnek ezt a nagyobb egységét hívjuk eucharisztikus imának, más szóval kánonnak, a bizánci hagyományban pedig anaforának. Ez a bevezető párbeszédűtől – a pap felszólítja a népet, hogy emelje fel szívét az Úrhoz imával és hálaadással – egészen a záródicsoítésig, görög eredetű szóval a doxológiáig – „Óaltala, övele és öbenne...” – tart.

Ha az adományok előkészítését és oltárra helyezését tekinthetjük annak a pillanatnak, amikor Jézus az utolsó vacsorán kezébe veszi a kenyert és a kelyhet, akkor az eucharisztikus ima felel meg annak a pillanatnak, amikor

ugyanő „hálát adott”. Elnevezése a görög *eucharisztein* – hálát adni – igéből származik, és éppen Jézusnak erre a gesztusára utal.

Az utolsó vacsora legpontosabb és történetileg valószínűleg leghűségesebb leírását a Lukács- evangéliumában találjuk (Lk 22,14–20). Eszerint Jézus a zsidó családi istentiszteleti hagyományt követte, amelynek fontos része ünnepi alkalmakkor a kelyh és a kenyér felett elmondott hálaadó ima: A családfő az ünnepi étkezés kezdetén körbead egy borral telt kelyhet, s ehhez hálaadó szavakat kapcsol. Majd megtöri és szétosztja a kenyeret az étkezésen részt vevők között, ugyancsak hálaadó imát mondva. Az étkezés végén szintén körbeadja a kelyhet, Istent áldó szavak kíséretében.

Ami Jézus Istennek mondott hálaadását megkülönbözteti a többi zsidó ünnepi lakoma hálaimájától, az nem más, mint az a különleges, bensőséges viszony, ami őt az Atyához fűzi. E kapcsolat különleges hangsúlyt kap Jézus életének ebben a kiváltságos pillanatában, életadó szenvedésének küszöbén, amikor önmagát az Atya kezébe helyezi vissza. Másrésről ebben az ünneplésben – a testét jelentő kenyérben és a vérét jelentő borban – elővételezi megváltó hálát, s annak ünneplését, az arról való megemlékezést tanítványai lelkére köti: „Ezt cselekedjétek!” Hálaadása pedig elővételezi azoknak a keresztény közösségeknek a hálaadását, amelyek a keresztre feszített és feltámadott Jézusban felismerték a Felkentet, a Krisztust. Amikor az Egyház az eucharisztikus imát végzi, Krisztus hálaadásához társul, és az Atya öbenne megvalósult üdvözítő művét áldja.

Fehérváry Jákó OSB

A HÉT SZENTJE

Szent Polikárp

Február 23.

Lelkisége, igényessége az élet különböző fordulataiban egészen egyedi volt: két lábbal állt a valóság talaján, de szellemi kisugárzása szinte földöntúlvá tette.

Ifjúkorában Szent János apostol tanítványa volt, aki később a szmirnai hívó közösség élére állította. Valóban előljáró lett, s fontos szerepet vállalt az ókeresztény hagyomány megalapozásában. Mindig ugyanazt vallotta: Krisztus, a Mester szavai nem vesztek el az időben, s az első században szinte harsogott az átöröklött, továbbvitt hagyomány Ázsiában.

Polikárp életútja remek bizonyítéka annak, miként fejlődött az Egyház, lépésről lépésre haladva az egység felé, amely körül annyi gond és nézeteltérés támadt. Polikárp még a saját hívőtáborával is csatázott a püspök körül kialakult közösség miatt. Ugyanis sokan úgy tartották: a püspök

csupán előljáró, a próféták és a tanítók az istentiszteletek végzői, a tanítás áthagyományozói. A prófétáskodás később túlkapaszkba csapott át, ezért ezt a szerepet idővel az előljáró (episzkoposz) vette át, aki természetesen fölszentelt pap volt. Történelmi szükségzerűség kényszerítette tehát az Egyházat arra, hogy a püspök legyen a közösség lelki vezetője. Polikárp ellenzői úgy vélték: Jézusnak csupán látszólag teste volt, így az Eucharisztia-ban sincs jelen valóságosan. Súlyos problémát hozott ez a tan, és csak türelemmel lehetett jobb belátásra bírni a követőit. Polikárp rengeteget levelezett az egyházi közösségekkel, védve, figyelmeztetve tagjait: óvakodjanak a hamis prófétáktól.

Csupán a filippiekhez írt levelét ismerjük. Ebben olvasunk először a kereszt vértanúságáról. Amikor római tartózkodásáról hazatért, elfog-

ták, és a stadionba hurcolták, hogy vadállatok elé vessék egy viadalon. Ott őrjöngött a nép, a prokonzul pedig hittagadásra szólította a püspököt. A vád: „Egész Ázsia tanítója!” Máglya lobbant, de őt nem érte el a tűz. Végül kardot döftek a szívébe, azután elégették. Hívei összeszedték a csontjait, hogy eltemessék.

Polikárp vértanúsága rendkívüli hatással volt a jövőő Egyházra: atyja lett azoknak, akik tanúskodni akartak életükben Krisztusról.

Gyönyörű az utolsó imádsága: „Mindenható, Atyja a te szeretet és áldott Fiadnak, aki által rólad tudomást szerzetünk, te, Istene az angyaloknak és az egész teremtsnek, az igazak egész nemzetségének, áldalak téged.”

L. K.

mér) – ApCsel 1,15–17.20–26 – Jn 15,9–17. **FEBRUÁR 25., PÉNTEK** (Géza, Cézár, Vanda) – Jak 5,9–12 – Mk 10,1–12. **FEBRUÁR 26., SZOMBAT** (Edina, Győző, Ottokár) – Jak 5,13–20 – Mk 10,13–16. **FEBRUÁR 27., ÉVKÖZI 8. VASÁRNAP** (Nareki Szent Gergely apát és egyháztanító, Gábor, Ákos, Bátor) – Sir 27,5–8 (*Az ember beszéde sokat elárul belső világáról.*) – 1Kor 15,54–58 (*Isten Jézus Krisztus által győzelmet adott nekünk a halál felett.*) – Lk 6,39–45 (*A szív bőségéből beszél a száj.*) – **Zsolozsma:** IV. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 257 – EE 598, Ho 257 – EE 148, Ho 144 – EE 594, Ho 203 – EE 232.

A hét liturgiája

C év

FEBRUÁR 22., KEDD – SZENT PÉTER APOSTOL SERZFOGLALÁSA ÜNNEPE (Petra, Gergson, Gréta) – 1Pét 5,1–4 – Mt 16,13–19.

FEBRUÁR 23., SZERDA – Szent Polikárp püspök, vértanú emléknapja (Alfréd, Szemere) – Jak 4,13b–17 – Mk 9,38–40.

FEBRUÁR 24., CSÜTÖRTÖK – SZENT MÁTYÁS APOSTOL ÜNNEPE (Edő-

Ahol kinyílik a lélek és feltárul a világ

Nagykanizsa mellett, a Ferences Ifjúsági Tanyán jártunk

(Folytatás az 1. oldalról)

Az U alakú udvart két pajta szegélyezi. Az egyik egy oldalán nyitott kápolna, fölötte galéria szálláshellyel. A másik a konyhához kapcsolt hatalmas étkező, tetőterében huszonöt embernek alkalmas alvóhellyel. Középen fűthető ház vizesblokkal, a tető alatt itt is huszonöt embernek jut férőhely. Mögötte pajták, ólak, istállók, gazdasági épületek és lovarda. Az udvarról messzire ellátni a foci pályán és a legelőn túl a fenyeődőig meg a kis tóig, amit Elek

alakított ki, és gondosan elkerített, hogy biztonságos legyen. Csend van, csak az állatok hangját hallani, akik, ha éhesek, bizony rugdalják az ól oldalát. De most nem azok, az itt természetesen takarmányt mindennap megkapják, karácsonykor kétszer annyit, mint máskor. Miközben bejárnak a terepet, Eleket nemcsak Bogáncs és Negró, a két puli követi, hanem a macska is, aki szokatlanul erősen kötődik a gazdájához.

A házban Elek által készített sajt és méz vár bennünket az asztalon, almával, aszalt szilvával. Fenséges ízek, egyedi párosítás. A háttérben Elek nagymamájának cseresznyefa szekrénye, a szent szekrény, amiben a szentmise kellékei és a papi ruhák vannak. A kályhában ropog a fa, sugárzik a meleg, a pulik és a macska az ajtóba kuporodva napoznak. Téli berek – jut eszembe a pillanatról, nem véletlenül, hiszen Elek nagy Fekete István-rajongó, az idelátogató csoportoknak szívesen mesél az íróról, akinek művét és életét hihetetlenül pontosan ismeri.

„Elkerül egy városi fiú Nagykanizsáról Esztergomba, a gimnáziumba – kezdi történetét a gazda. – Asztalos apám önálló gondolkodású volt, a nővéreimet Debrecenbe járatta. Mesteremberek és parasztok az őseim. Az esztergomi ferences gimnáziumban érettségiztem 1977-ben. Lázadó kamasz voltam, s erről a szüleim is értesítették, de mivel segítettem az iskola udvarának lebetonozásában, tiszta lapot kaphattam. Olyannyira, hogy Marik Tamás, a tanárom eltűntette az ajtóba kuporodva napoznak. Téli berek – jut eszembe a pillanatról, nem véletlenül, hiszen Elek nagy Fekete István-rajongó, az idelátogató csoportoknak szívesen mesél az íróról, akinek művét és életét hihetetlenül pontosan ismeri.

az első gyermekünk, aztán még öt: két fiunk és négy lányunk van.”

Kovács Rafael testvér nagyszülei adományozták a rendnek a telek magját. Másfél hektár területet ajánlottak fel Tokár Jánosnak a gyerekek nyaraltatására, ez azóta tizenkét hektárra bővült. Elekének Kanizsán van egy kétszáz négyzetméteres házuk ezer négyzetméteres kerttel, de vállalták, hogy ellátják a feladatokat a tanyán. 2005-től itt élnek, ő és a felesége, mivel a gyerekeik már kirepültek. „Ha az Úristen megkeres, hogy akarsz-e a bojtára lenni, nem

csodálkoznak itt a gyerekek. „Jézus a kenyérszaporítás előtt ezt mondja: »Gyertek velem egy külön helyre pihenni.« Ez a hely olyan” – mondja Elek. Itt annyi a csillag az égen, hogy a más településeken élők megdöbbennek: soha nem láttak még ennyit.

Egyházi iskolából sokan nyaraltak már itt. Amikor az esztergomi ferences gimnáziumból érkeztek diákok, az egyik tehén éppen elleni készült. A fiatalok döbbenet és elragadtatással nézték a boci születését, akinek Franka lett a neve. Jöttek osztályok a szintén ferences Szent Angéla-iskolából, a szentendrei Ferences Gimnáziumból, de Győrből és Pannonthalmáról, a bencés iskolából is. „A gyerekek keresték a szobákat, de nálunk nincs szoba, csak fedél a fejünk felett.” Elek visszaemlékszik azokra a piarista diákokra, akik először csak az informatikáról beszélgettek, de amikor felültek a lovas kocsi, és elkapta őket a vágatás ereje, rádöbbenek, micsoda élményt nyújt a természet közelsége.

„A svábhegyi intézet látáskárosult fiataljai is voltak itt Kocsis István atya vezetésével, kétszer is, és állami gondozottak is jöttek hozzánk – folytatja Elek. – Amikor kimegyek egy csoport elé, a csomagok méretéből azonnal látom, honnan jönnek a gyerekek. Az állami gondozottak egy hétre csak kevés holmit hoztak magukkal. Ismertettem velük a tanyá rendjét, ahogy a csoportok érkezésekor szoktam. Aztán hirtelen elszégyelltem magam: milyen ágyne-műhuzatról beszélnek nekik, amikor ők nem kellettek otthon? Nálunk az a szokás, hogy Marin és rajtam kívül senki nem jöhet be a konyhába, mert kicsi. Mi főzünk az idelátogatóknak. A paprikás krumpli illatára azonban gyülekezni kezdtek a gyerekek, így hát csak beengedtük őket. Reggeli után máris azt kérdezték, mi lesz az ebéd. Jól láttak, de soha nem teltek el az étellel, mindig úr maradt bennük. Este imádkoztam velük a kápolnában. Klára lányom gitáron játszott néhány éneket. Mondtam nekik, ismerem a sorsotokat, de nektek ugyanúgy vannak örömeitek, figyeljünk most ezekre. Aki elmond egy örömet, az meggyújthat egy kis mécsest. A gyerekek először csak az ételről beszéltek, megköszönték, hogy finom volt. Sok idő kellett, mire elkezdtek más dolgokért is hálát

biztatás, hogy van jövője a műnek, ami majdnem harminc év munkájával itt létrejött.

A tanyát a Gyermek Falun Alapítvány működteti, közhasznú szervezet formában. Amikor már elég meleg van ahhoz, hogy fedett, de nem fűthető szálláson lehessen aludni, a tanya megtelik fiatalokkal, akik pihenni, feltöltődni, táborozni vágnak vagy lelkigyakorlatra jönnek ide. A teremtet világ szépsége sugárzik: amint megérkeznek, erre mindig rá-

adni. És lassan az összes mécses égett már, a sötétben fény lett, az öröm által megláttuk egymás arcát. Átélték, ha rövid időre is, hogy van öröm, van világosság.”

A Kaposvári Egyházmegye cigányreferense, Somos László atya egyszer bejelentkezett egy csoporttal. Voltak közöttük olyan gyerekek is, akiket 2000-ben telepítettek le az erdőből. Marci, Elek fia harmonikával húzta nekik a cigányhimnuszt. Az egyik tizennyolc éves fiúnak egy

tizennégy éves lány volt a felesége, álló nap el nem engedte a derekát. A fiatalok még az „aggancsot” is meg akarták venni Elektől, hogy jó pénzért továbbadják. Aztán megérkezett egy budapesti csapat is. Összebarátkozott a két társaság, volt közös ebéd, közös foci. „A rendező az Úristen volt – mondta a budapestieknek a tanyagazda. – Találkoztatok az ő mezitlábas népével ti, akik cipőben jártok.” A beszélgetésben sorra felmerültek a kérdések: tehetünk arról, hová születünk? Amit tesznek, az az ő bűnük vagy a közösségeinké? Elek elmesélte nekik, hogy a hozzájuk látogató állami gondozottak között egy kislányt a nagybátyja minden nap lopni küldött, és ha semmit nem hozott, a kezét a férfi a felhevített tűzhely platnijára nyomta. Miért a gyereket bántjuk?

Vannak olyanok, akiknek hosszú időre volt szükségük ahhoz, hogy az életük egy fojtogató szakaszából kiszabaduljanak. Egy fiú egy évig élt a tanyán, mert előtte problémái voltak a kábítószerrel. Aztán jelentkezett tűzoltónak, új életet kezdett. „Sokat futott itt, edzette a testét. Az alkalmassági vizsga után elmondta nekem, hogy amikor a többletpontokért függeszkedett a szíven, eszébe

jutott, mit mondtam neki: „Ne gondold, hogy csak úgy leköröznék téged, aki már reggel hatkor fogod a vasvillát és trágyázol.” A többletpontokkal a fiú bekerült az egyetemre, amit el is végzett. Most már két gyermeke van” – emlékezik rá Elek.

Olyanok is szívesen időztek itt hosszabb ideig, akiknek más keserűség jutott, például az, hogy elváltak a szülei. „Dolgoztak velem az istállóban már kora hajnalban. Szerették a tanyán az életet. Rengetegszer a mélységben, a küzdelmekben tapasztalták meg Isten nagyságát.” Egy fiú a lovarda tetőfedésében segédkezett, tikkasztó hőségben. Fel-nőtt korára ács lett, megtalálta magát a munkájában. Sok fiatal itt tanult meg dolgozni, kitartóan és hűségesen ellátni azokat a feladatokat, amiket az élet diktál. Az állatok körüli rendszeresség lelki erőt, kereteket is adott nekik a további életükhöz. Elek egyik fia, Áron fogorvos lett, de megköszönte az apjának, hogy itt megtanult dolgozni és tanulni.

Felnőtt embereknek is sokat jelentett az ittlét. Dóczy Péter színész Pilinszky-előadásokat tartott és Nagy László meg Ady-verseket szavalt az idelátogatóknak. Egyszer március 15-én piros nadrágban végigjárta zászlóval a tanyát, közben verset mondott. „Akkor megtapasztaltuk, hogy az ünnep nem a tömegben, hanem bennünk van.”

Nagy ajándék volt a gazda számára az autisták lovagoltatása, amivel tizenhárom-tizennégy évig foglalkozott. „Az autistáknak nagy dolog egy program, és ha rendszeresen

számíthatnak rá, az nekik a minden.” Elekék nemcsak őket, hanem Down-szindrómás gyerekeket is lovagoltattak. Egyszer az egyikük kedvéért a gazda beindította a nagy teherautót is, ami az egész Zalaidombságot telepőfogte, de a kisfiú boldog volt tőle.

A gyerekek a lovon mindig megnyugodtak, utána több napig kezelhetőbbek voltak. „Sokan lovagoltattuk őket. Az egyik anyuka nem is akarta ezt elfogadni, azt gondolta, nem olyan értékes az ő fia, hogy ilyen sokan foglalkozzanak vele. A lovagoltatás hozzásegítette a szülőket ahhoz, hogy a gyerekeiket szégyen nélkül felvállalják mások előtt, így kinyílt számukra a világ.” Elek ebben a történetben azt is meglátta, hogy az egyszerű, oktan teremtmény, a Pici nevű ló, amin ez a kisfiú is lovagolt, betöltötte a küldetését: a teremtményt közelebb vitte a Teremtőhöz. Később a Pici sokszor feküdt az oldalán, ami rossz jel, dönteni kellett a sorsáról. Április elsején, nagycsütörtökön született, s úgy alakult, hogy akkor is kellett levágnia, azon a napon, amikor Jézus önmagát adja eledelül. „Így már könnyebben elengedtem a Picit, Marci fiam vezette az utolsó útjára.”

Kilátogatunk a befagyott tóhoz a két kutyaival, Bogáncs és Negróval meg a macskával, majd hátramegyünk az istállóhoz és az ólakhoz. Az igasló mellett két gyönyörű, hatalmas tehén figyel Elekre, Áldás és Hortenzia. Olyan okosak, hogy a gazdájuk kérésére még puszt is tudnak adni. Ketten vannak, mert a nyolcszáz kilós tehenet szilveszterkor hirtelen le kellett vágni. „Nem állt fel a kedvenc tehenem, vemhes volt, hívnom kellett a vágót. Gyönyörű állat volt. Féltünk, hogy a fekvés miatt kicsapódik a vérsavó, és megsárgul a hús, eladhatatlan lesz. Sietnünk kellett. 536 kiló lett a tiszta hús, ennyi kármentés történt. Ha halogatunk, akkor eláshatjuk az állatot.”

Egy másik istállóban vannak a lipicai lovak. Ében, a csikó augusztus 24-én született, feketén, mivel a lipicaiak sötétben születnek, csak később világosodnak ki. Mézes és Marci, a két szamár is azonnal odajönnek Elek szavára. Vastag, puha téli bundájukból árad a melegség a jeges időben. „Bánt, hogy manapság elzárjuk a gyerekek elől ezt a világot – mondja Elek, miközben a csacikat eteti. – Annyira jó lenne nyitva tartani a szívüket a természetre, Istenre.”

A véletlenül idetértedőket is megpróbáltatja az egyszerűség és a feltétel nélküli szeretet, amit a gazdával beszélgetve érezhettek. Még azt az embert is, aki a Krisna-völgybe tartott, mégis itt lelte meg, amit keresett. A harmóniát a teremtet világgal, önmagával és a Teremtővel.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

Elindultak az oltár felé

Akolitusokat avattak Egerben

Bensőséges, családi körben avatott akolitusokat Ternyák Csaba egri érsek február 8-án az érseki magánkápolnában. Prédikációjában a főpásztor arra szólította a jelenlévőket, hogy tisztítsák meg vallásosságukat minden olyan babonás elemtől, amely az idők során ráragódott.

hirdetheti az evangéliumot az embereknek. Az akolitus három feladat ellátására kap megbírást: közösségépítésre, igelituria vezetésére és áldoztatásra.

„Az akolitus nem pappótlót jelent, hanem olyan világi civileket, akik fölállnak a padból, és elindulnak az oltár felé segíteni – fogalmazott Köböl Zsolt. – Erő és jóság, a tudat, hogy

„A vallásosság belülről, a szívünkől fakad. Az igazi istentisztelet lélekben történik. Minden tettünk, minden imádságunk szívből fakadjon, ne csak a parancsok betartására irányuljon!” – fogalmazott Ternyák Csaba.

A főpásztor arra kérte az akolitusokat, hogy szolgálatuk során ilyen lelkülettel álljanak az oltárnál.

Bozsik Zoltán egész életében érezte Krisztus gondviselését, és hatalmas lelki élményt jelent számára, hogy az akolitusi szolgálat által

Krisztus keze tart bennünket, és az üzembiztos jelenlét a szentmiséken, számomra ezt jelenti az akolitusi szolgálat.

A szentmise végén az akolitusok igazolást vehettek át a főpásztortól annak jeleként, hogy máttól kezdve ily módon teljesítenek szolgálatot egyházközségükben.

**Forrás: Pap Ildikó/
Egri Főegyházmegye
Fotó: Federics Róbert/
Szent István Televízió**

Átadták az aszófői Szent Benedek Zarándokházat

Február 8-án adták át Aszófőn a Szent Benedek Zarándokházat, melynek alapkövét tavaly májusban tették le.

Az átadás alkalmából Mihályi Jeromos konventuális perjel, a Tihanyi Bencés Apátság elöljárója köszöntötte a meghívott vendégeket. Úgy fogalmazott, a zarándokok és vendégek fogadása a bencés közösségek kiemelt feladata.

A kommunizmus évtizedei után újra lehetőség nyílik Magyarországon felfedezni a vallási és nemzeti értékeket őrző monostorokat és zarándokhelyeket. Korzenszky Richárd emeritus perjel atya áldozatos munkájának köszönhetően a Tihanyi Bencés Apátság 1994 óta sok istenkereső, hitében elmélyülni kívánó ember számára lett úti cél. A Szent Benedek Zarándokház megnyitásával most még több embernek, fiatalnak és idősnek egyaránt lehetősége lesz hitének elmélyítésére – tette hozzá Jeromos atya.

Beszéde végén a Tihanyi Bencés Apátság elöljárója megköszönte mindenki segítségét, áldozatos munkáját. Külön köszönetet mondott azért, hogy Udvardy György érsek a Veszprémi Főegyházmegye tulajdonában lévő ingatlan rendeltetésükre bocsátotta.

Az alapkövetétel jelen volt Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős

államtitkára is, aki beszédében felhívta a figyelmet kegyhelyeink, zarándokhelyeink rendkívüli jelentőségére.

Udvardy György veszprémi érsek beszédében kiemelte, hogy az egyházi értékek szükség esetén közösek, és erre az aszófői plébánia jó példa.

A Veszprémi Főegyházmegye tulajdonában lévő, erősen leromlott állapotú ingatlan a bencés közösség felújította; és itt nemcsak épület, valamint anyagi javak közösségéről van szó, hanem a szolgálat és az Egyház kincseinek közösségéről – fogalmazott a főpásztor, és köszönetet mondott a példaértékű, sikeres együttműködésért.

Révész Máriusz kormánybiztos, majd Konráth Károly országgyűlési képviselő köszöntő gondolatai után Ud-

vardy György érsek megálldotta a Tihanyi Bencés Apátság új, Szent Benedekről elnevezett zarándokházát.

Az épület 240 négyzetméter 50 fő befogadására képes; emeletes ágyas szobákkal, vizesblokkokkal, teakonyhával és közösségi térrel várja márciustól a zarándokokat.

A projekt teljes költségvetése közel nettó 140 millió forint volt, amely az Aktív és Ökoturisztikai Fejlesztési Központ Nonprofit Kft., a Nemzeti Turistaház-fejlesztési Program, valamint a Miniszterelnökség Egyházi és Nemzetiségi Kapcsolatokért Felelős Államtitkársága támogatásával, továbbá a Tihanyi Bencés Apátság saját pénzügyi forrásából valósulhatott meg.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

Stabilitás, szenvedély, kontroll

Intézményvezetőknek tartottak tréninget a pécsi Magtár Látogatóközpontban

Szervezetfejlesztő tréninget tartott 24 intézményvezetője számára a Pécsi Egyházmegye. Kató Csaba és Kató-Belavics Ágota mentálhigiénés lelkigondozók, trénerok február 4-én a pécsi Magtár Látogatóközpontban találkoztak a résztvevőkkel.

A szervezetfejlesztő tréningben a résztvevők segítséget kaptak a munkaterületükön jelentkező sajátos feladatok elvégzéséhez.

A trénerok irányításával a résztvevők a katolikus vezető hét tekintélyforrását – stabilitás, szenvedély, kontroll, szeretet, kommunikáció, tudás, szakértelem, transzcendencia – vették sorra, amelyekhez minden esetben gyakorlati útmutatást is kaptak. A trénerok kiemelték: az ideális működés biztosítja a vezető számára, hogy a munkatársai szabadon követhessék őt. Felhívták a figyelmet arra, hogy amennyiben a hét forrásból valamelyik hiányzik, az sajnos nem helyettesíthető mással. Jó esetben mind a hét forrás optimálisan hozzáférhető, bár bizonyos esetekben az is előfordulhat, hogy éppen alul- vagy túlműködnek.

A lehetséges helyzeteket krisztusi példákkal világosították meg a trénerok, akik arra is

megoldást kínáltak, hogy az intézményvezetők hogyan kerülhetik el, hogy egyedül maradjanak a feladatkörben, és arra is választ kaptak, mindezek hogyan befolyásolják a vezetői működést. Ráműtattak,

min kell változtatni, mit érdemes megerősíteni, valamint ezeket hogyan lehet elérni, melyek azok a konkrét lépések, amelyeket az eredményesség

és kölcsönös együttműködés érdekében meg kell tenni.

Modellezték azt is, ki-ki a saját viszonyai között hogyan értelmezheti helyesen az alapvető fogalmakat, mint formálódás, egymásra hangolódás, közös célra figyelés, kontroll, egyensúly, és azt is, hogy ezekben miként lehetséges a fejlődés.

A foglalkozások közti szünetek teret adtak a közvetlen

beszélgetéseknek, majd közös étkezéssel és imával zárult az együttlét.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

Kötelességünk, hogy megéljük őseink hitét

Szent Balázs pártfogását kérték a Balatonnál

Idén is sokan zarándokoltak az ország számos részéről Szent Balázs püspökhöz imádkozni a Balatoncsicsó közelében található Szent Balázs-hegyi Árpád-kori templomromhoz február 5-én, szombaton. Léber Mihály címzetes esperes, tiszteletbeli kanonok – ma nyugalmazott plébános – kezdeményezésére a kilencvenes évektől minden évben szabadtéri szentmisét mutatnak be itt Szent Balázs tiszteletére.

A szentmise elején Mezei András, a keszthelyi kármelita bazilika plébánosa, az ünnepi szentmise főcelebránsa és szónoka így fogal-

Juhász Csaba búcsúszentlászlói kíséítő lelkész.

Mezei András prédikációjában elmondta: „Eljöttünk, hogy tanuljunk valamit Szent Balázs püspöktől. Ragaszkodnunk kell Krisztushoz bármi áron! Semmilyen ideológia, filozófia, gondolkodás, tanítás, rendszer nem terelheti el figyelmünket az igaz és helyes útról, a krisztusi útról, s ebben segítségünkre siet Szent Balázs püspök, akit rá akartak bérni arra, hogy tagadja meg hitét püspök letére.” Fontos, hogy minket, mustármagnyi közösséget a világ csábításai, gonoszságai, erkölcstelenségei ne tereljenek le a helyes útról, az egy és örök krisztusi útról. A sötét oldal ma is jelen van. Kiemelte:

Örülni kell, hogy van olyan kisded nyáj, amely éheznek és szomjaznak a krisztusi tanításra.

A szónok rámutatott arra, hogy azok számára, akik Isten nélkül élnek, önként megtagadják hitüket, lemondanak a krisztusi életéről, az élet siralomház. Hűségessé kell lennünk keresztyényi mi voltunkhoz! – hangsúlyozta Mezei András keszthelyi plébános.

Azt is kiemelte tanításában, hogy fontos a szentek tisztelete, akik példáját követni tudjuk, hiszen ez erőt és reményt

mazott: „Itt vagyunk e gyönyörű helyen, a Balaton egyik legszebb helyén Szent Balázs tiszteletére épült templomromnál. Az őseink hite ma is él, nekünk kötelességünk, hogy ezt a hitet megéljük. Nem őriznünk kell, nem zárhatjuk be, hanem meg kell élnünk, és tovább kell adnunk! Ezért vagyunk itt, hogy éltessek a vértanú tiszteletét, hűségét, kitartását, áldozatát.”

A szentmisén koncelebrált Tál Zoltán, a keszthelyi Magyarok Nagyasszonya-templom plébánosa, Tódor Szabolcs búcsúszentlászlói plébános, Baladincz József köveskálai plébános, Bacsá Dávid keszthelyi káplán, valamint

ad hitünkben, utunk során.

A prédikáció végén elhangzott: „Fontos, hogy a hangunkkal, a beszédünkkel jól gazdálkodjunk!” El kell gondolkodnunk azon is, hogy mi őszintén, szeretetből érdeklődünk-e, együttérzünk-e másokkal, vagy csak félévűről, lenézően, érdelemmentesen beszélünk testvéreinkkel.

A szentmise végén megáldott gyertyákat osztottak a híveknek.

A jelen lévő atyák balázsáldásban részesítették a szentmisén részt vevő híveket.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

Győri Egyházmegye

A közösségről szólt a papi lelkipyakorlat

Bognár István, a Brenner János Papnevelő Intézet spirituálisa vezette a Győri Egyházmegye papságának február 7-i rekollekcióját, amelyet a járványhelyzet miatt online tartottak. Az elmélkedés témája a 2023-as püspöki szinódus első kulcsszava, a közösség volt.

Az elmúlt rekollekciókon már a szinodális úton indultak el a lelkipásztorok az elmélkedések során, ezt a közös együtt járást (hiszen a szinódus szó ezt jelenti) folytatták februárban is. Elsőként magát a fogalmat tisztázta a szeminárium spirituálisa: a görög *koinonia*, a latin *kommunio* szó magyarul *közösséget* jelent. Ezt a közösséget az isteni és az emberi dimenzióban is át kell gondolni. A legelső közösség a Szentháromság.

István atya Szent Pál és Szent János leveleiből idézte a közösségre vonatko-

zó részeket. A népek apostola szerint a közösség Krisztus szenvedésének közössége, egy szociális dimenzió, tehát közösségvállalás a szegényekkel és rászorulókkal, részesedés az Eucharisztia-ban, és egy szentháromságos, azaz a Szentlélektől inspirált közösség. Szent János viszont egyedül az Istennel való

paszthalható Isten jelenléte és a Szűzanya közbenjárása. Bálint Sándor és Barna Gábor néprajztudósok szerint az egyházmegye a kegyhelyek számát tekintve az egyik leggazdagabb a Kárpát-medencében. Minden esperesi kerületből kettőt választott ki az előadó, amelyet akár a kerület papsága közösen, akár a papok a ministránsokkal, hittanosokkal vagy a hívek egy csoportjával együtt felkereshetnek. Ezek egy része bevett búcsújáróhely, de vannak köztük olyanok is, amelyeket kevesen ismernek.

Ilyen a Győri Esperesi Kerületben a székesegyház kegyoltára vagy a kiskúti kápolna, a Győr környékiben a kunszigeti Szent Antal-kápolna és Tétszentkút, a csornaiban a Csornai Premontrei Apátságban tisztelt Szerecten Madonna és a szanyi Szent Anna-kápolna, a kapuváriban a fertőszentmiklósi Szeredi-kápolna és az osli Mosolygó Mária. A komáromi kerületben ilyen lehetőség lehet a tatai Szent Kereszt-templomban a máriapócsi kegykép másolata, és már most is sokan felkeresik elsőszombatunként a kisbéri templomot, ahol a Fatimai Szűzanya szobrának másolata található. A mosoni kerületben kedvelt kegyhely a máriakálnoki Sarlós Boldogasszony-kápolna, de kevesen ismerik a hédervári Boldogasszony-kápolnát, ahol egy loretoi kápolna is helyet kapott. Sopronban a Szent Mihály-templom és a bánfalvi hegyi egykori pálos templom, ahol a csestochowai kegykép másolata található, míg a Sopron Környéki Esperesi Kerületben a Csepreg mellett lévő, úgynevezett nagyasszonyi kápolna és a kópházi Sarlós Boldogasszony-kápolna ilyen megszentelt hely.

Forrás és fotó: Győri Egyházmegye

A kisgyermekes családokért

Adományt vett át a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye karitászszervezete

Pelenkát, Béres-cseppet, tartós élelmiszert és konzervadományt vett át a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye karitászszervezete a Drogerie Markt (DM) Magyarországi, a Béres Alapítvány és a nyíregyházi KELET-ALFI-KER Kft. jóvoltából február 4-én.

Tizenegyedik éve szervezi meg a Katolikus Karitás és a Drogerie Markt (DM) Magyarország közös kampányát, amelynek célja, hogy kisgyermekes családokat támogassanak. Az adományból a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye hátrányos helyzetű családjai is részesültek.

Az egyházmegyei karitászcsoporthoz képviselői február 4-én vették át a DM Babylove márkájú pelenkacsomagjait, valamint a Béres Alapítvány Béres-csepp-adományát, illetve kukorica- és zöldborsókonzervet a Katolikus Karitás jóvoltából. Mindez kiegészült a nyíregyházi KELET-ALFI-KER Kft. adományának továbbításával; a cég tartós élelmiszerekkel támogatta a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyei Karitászt.

Az egyházmegyei segélyszervezet ezenfelül fabrikett tüzelőanyaggal is támogatja a rászoruló családokat, amit a csoportok személyesen adnak át a nélkülözőknek.

Juhász Imre újfélértői plébánosnak az újfélértői „Caritas Junior” csapata segített, akik közreműködtek az adományok pakolásában.

Forrás: és fotó: Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye

Egészen Istené

Megújult a székesfehérvári ciszterci templom

Szentmise keretében áldotta meg február 5-én Székesfehérváron Spányi Antal megyéspüspök a megújult Nagyboldogasszony- és Nepomuki Szent János-plébániatemplomot. A szentmise főcelebránsa Bérczi Bernát zirci apát volt. A megújult templom megáldásának ünnepén hálát adtak a munkálatok sikeres befejezéséért.

A székesfehérvári ciszterci templom több munkaegységet is magában foglaló felújítása a magyar kormány és a Miniszterelnökség támogatásával, a Székesfehérvári Egyházmegye és a fehérvári hívek összefogásával valósult meg.

A szentmisén mondott prédikációjában Bérczi Bernát apát a templomról mint a szenttel való találkozás helyéről beszélt.

„A szent az, ami vagy aki egészen az Istené. Őneki átadott, felajánlott.” A templom szent hely. Ha az emberi gondolkodás szempontjából közelítjük meg, akkor a szent jelentése a hétköznapiól elkülönített, az Isten számára fenntartott, ami az Istenhez való közelség lehetőségét adja meg számunkra – hangsúlyozta a szónok. – A templom csak az Istené. Itt csak az történhet, ami Istennel kapcsolatos és ami hozzá vezet. Olyan hely, amely Istent mutat, és teret, időt ad a vele, a szenttel való találkozásra. Azt találjuk meg benne, amit sokszor a templomon kívül keresünk: az igazi boldogságot, békét, örömet, elégedettséget és beteljesülést – fejtette ki a zirci apát.

Arról is beszélt, hogy a templomban, a szent helyen a szent által talál-

juk meg az egész személyiségünket átfogó békét és boldogságot. Mert a templom Isten tere, és amikor ővele találkozunk, akkor általa szentté vá-lunk, önmagunkká lehetünk. Egész életünket neki adhatjuk, az ő szere-tetének, hogy embertársaink javára éljük az életünket, és teljesítsük szolgál-tunkat.

Hogy lámpásává váljunk a szent ragyo-gásának, és akár szó-val, akár példaadással utat mutassunk azok-nak, akik még nem is hallottak semmit a szentről, vagy nem ta-pasztalták még Isten hozzánk való közelsé-gét.

Hiszen nincs távol tőlünk a szent, itt va-gyunk az ő terében, a szentmise áldozatával egészen közel lép-hozzánk – emelte ki Bérczi Bernát apát. – A minket üdvözítő, jóságos Isten be akar költözni a szívünkbe, lakást akar ott venni, és velünk együtt akar kimenni a világba, hogy az ő ragyogása, szeretete, felénk jövő kegyelme, a szent forrásából, a templomból ki-áradjon.

A szentmise főcelebránsa remé-nyét fejezte ki, hogy az Isten házába betérők megnyugvást találnak, meg-tapasztalják az isteni szeretetet.

Bérczi Bernát végül elmondta, hogy a templom renoválása során

szerkezeti megerősítés történt, felújí-tották a tetőszerkezetet, a vízelvezető rendszert, a bádogozást és a teljes elektromos hálózatot; korszerűbb lett a fűtési rendszer, és részben restau-rálták a templom belső terét is. A zir-ci apát a ciszterci rend és a hívek ne-

velében köszönetet mondott a támoga-tóknak és a kivitelezőknek, megkö-szönte a jogi segítséget, amit a cisz-terci rend kapott a beruházás során.

Az épületet és a híveket Spányi Antal püspök áldotta meg.

„Mindig öröm, amikor valami épül és szépül, Isten dicsőségét hir-deti. Közelebb emeli szívünket és

lelkünket Istenhez. És közelebb hozza Istent, az élet minden percében” – mondta a főpásztor.

Spányi Antal kiemelte: az egész város örült, hogy e nagyon szép, különleges értéket képviselő templom felújítása újabb állomáshoz érkezett.

„Az emberé a munka. A munka, amely az összefogásnak, a felelős és előrelátó gondolkodásnak eredmé-nyeképpen született meg; amelyet sokan és sokféleképpen segítettek és támogattak. Legyen köszönet mind-nyájuknak. Az áldás Istené, hiszen mit sem ér a munka Isten nélkül. Semmire sem megyünk, bármit is te-

szünk, hogyha nem nyerjük el Isten áldását” – hangsúlyozta a megye-s-püspök.

A hálaadó szentmisén részt vett Cser-Palkovics András, Székesfehérvár polgármestere is.

A plébániatemplom több munka-egységet is magában foglaló felújítási munkálatai a kormány és a Miniszterelnökség jelentős anyagi támogatásával valósultak meg. A szentmisét követően beszé- det mondott Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolato- kért felelős államtitkára. „Kaszap István, Klebelsberg Kunó, Lázár Ervin, Sebő Fe- renc, Semmelweis Ignác, Wekerle Sándor, Ybl Miklós, Vajda János – közel kétszáz éves ciszterci jelenlét üzene- tét hordozza ez a névsor, amelynek tagjai sok-sok ezer diákkal együtt tanultak a ciszteteknél” – emelte ki a politikus.

Soltész Miklós végül megköszönte a rend több száz éve, kisebb-nagyobb ki- hagyásokkal zajló kitartó ne- velőmunkáját.

A város országgyűlési képviselője, Vargha Tamás köszönetet mondott a ciszterci rend- nek, az atyáknak a nevelő-oktató munkáért, és a kormánynak a támo- gatásért, amelynek köszönhetően nemcsak a templom, hanem a Cisz- terci Szent István Gimnázium is megújul.

Berta Kata
Fotó: Kiss László

Amikor nem tudtuk szeretni egymást

(Folytatás az 1. oldalról)

Nem vettük észre, mert benne voltunk

Rita és István atya azt mondják: Isten mindig az első volt az életükben, akkor is, amikor fasírtban vol-

tak. És hogy mi a fasírt egy papi házaspár számára?

„Nem bánnád, ha nem ő lenne a feleséged. Nem bánnád, ha elmenne, ha baleset érné, és nem jönne haza. Ha nem ő feküdne melletted az ágyban. Nem pusztán apró dolgok felett csapunk össze, hogy mondjuk telefonál, de közben nyilván jobban tudja, merre kell menni. Volt olyan nő az életemben, akivel szívesebben lettem volna. És csak azért tudtunk ebből kijönni, mert Istenbe kapaszkodtunk mindketten. Együtt imádkoztunk, és ha megszólalt a harang, templomba mentünk.”

Rita szerint az ő generációjuk keveset tanult a házasságról és a párvasztásról. „Mi még a saját bőrünkön tapasztaltuk meg a negatív dolgokat, és nem vettük észre idejében a jeleket. Volt már egy két és fél meg egy másfél éves és egy újszülött gyermekünk. Kárpátalján éltünk egy ósrégi vályogházban, füstölő cserépkályhával, nagyon rossz lakásvizonyok között.”

Amíg Rita otthon volt a kicsikkel, István atya vágatott egyik helyről a másikra: heti huszonöt hittanóra, minden este ifihittan, parókiaépítés, szertartások, évi több mint száz temetés, százötven keresztelő és legalább ötven esküvő.

„Állandóan egyedül voltam, alig vártam, hogy estére hazaérjen. Ő is alig várta, csak ő azért, hogy lehuppanjon a fotelba. Mindketten csak elvárásokat támasztottunk egymás felé: én, hogy segítsen a gyerekekkel kapcsolatban, ő, hogy megpihenhesen. Ezek kristálytisztán látszódtak-

mak. És hogy mi a fasírt egy papi házaspár számára?

Ti azt hiszitek, hogy ilyen csak veletek esik meg?

Rita szerint ez lehetett az egyik oka annak, hogy először eltávolodtak egymástól. Aztán persze mindig vannak jóakarók, akik kérdegetnek: „Itthon van a Tiszteletendő úr? Nem. Hol van? Nem tudom. Mikor jön haza? Nem tudom. És elkezdtek nyomni a faluban, hogy hát azért nem biztos, hogy ez jól van így.”

Rita aztán lassan magára talált: ismét karcsú lett a harmadik gyermek után is, már be tudta ültetni a három gyereket a kocsiba, és ki tudott mozdulni otthonról. „És akkor, egy ragyogó augusztusi napon: kezdődik előlről az egész. Állapotos vagyok. Azt nagyon rosszul fogadtam, annak ellenére, hogy öt gyermeket akartunk, mert Pistiék is ötven vannak, meg mi is. Nagyon szerettem volna megpiheni, de nem sikerült. Ez az időszak volt a házasságunkban a mélypont, amikor nem tudtuk szeretni egy-

mást. Persze kijöttünk belőle. De nagyon sokáig tartott. És nagyon szeretem a rám legjobban hasonlító negyedik gyermekemet is...”

Beszélni nem igazán tudtak egymással, de akkor István atya azzal fordult Ritához: úgy tűnik, mi nem tudunk mit kezdeni a házasságunkkal, bízzuk Istenre, hogy ő akar-e még tőlünk valamit. Minden este elmondtak egy imát. És maguk sem tudják, mikor történt a változás, de megszületett az ötödik gyermekük, Évike.

Aztán elmentek egy családi találkozóra, ahol a szülők végigkérdezték mindenkit, ki hogy élte meg az elmúlt évet. Rita vett egy nagy levegőt, és elmondta: súlyos krízisen vannak túl, és csak azért mernek beszélni róla, mert kimásztak belőle.

„És akkor az én négy idősebb testvérem majdhogynem kinevetett. Ti azt hiszitek, hogy ilyen csak veletek esik meg? Ez nagyon rosszlehetett nekem. Akkor miért nem mondtátok?! Én vagyok a kicsi, miért nem szóltatok, hogy ez bárkivel előfordulhat? Miért nem értettétek meg velem, hogy ebből ki lehet jönni, még esetleg jobban is, mint ahogy belecsúszunk?”

Ekkor eldöntötték, ha ők segíthetnek ezzel fiataloknak, akkor mindent megtesznek majd. „Nem attól kell félni, hogy az ember belecsúszik egy párkapcsolati krízisbe, hanem hogy megtalálja-e a kiutat, és azt hogyan, mennyi idő alatt. És milyen minőségre lépünk abból a bajból” – összegzi Rita.

Akkor stabil a háttér

Fontos a közös hobbi. Rita és István atya például nem is akármilyen hobbin osztoznak: több mint húsz

éve minden hétfő este egy csapatban rúgják a bőrt! (Most egy sérülés miatt épp nem.)

– Rita nagyon jó hátvéd, de nem hiszi el, hogy sokkal jobb is lehetne. Nyilván pap vagyok a pályán is, és mást, ugye, nem lehet szidni. Ezért a feleségemmel kiabálok, hogy miért nem hajt jobban.

– Engem meg felbőszít, hogy nem hiszi el: a tőlem telhető leggyorsabban futok, és a tőlem telhető legügyesebben próbálok cselezni. Ne hajtsen ennél jobban!

– Nyerni akarok. Nem pusztán azért játszom vele, mert a feleségem, hanem mert borzasztó jó hátvéd, és ellene csatárként játszani idegesítő lenne.

– Fellök, ha egymás ellen vagyunk.

– Jó, volt már olyan, amikor egymás ellen játszottunk, hogy ne hogy már ő vegye el a labdát! Picit belép az ember. A bíróné fújta volna még le, de azért tudtam, hogy illetlenség egy hölgyvel szemben.

– A fociban kijön a feszültség, jobb, hogy ott, és nem máshol!

– Én akkor vagyok nyugodt, ha Rita ott van; akkor stabil a háttér. Egyedül számíthatunk mindig. A foci pályán is.

Varró Szilvia
Fotó: Lambert Attila

Hazánkban február 13. és 20. között 15. alkalommal rendezik meg a házasság hetét a keresztény egyházak és civil szervezetek széles körű összefogásával. A jubileumi évben válaszul a pandémiás időszak párkapcsolati kihívásaira a szervezők a figyelmet a kapcsolatok tudatos gondozására kívánják irányítani. Gary Chapman, az öt szeretetnyelv „atyja” személyes videoüzenetben köszöntötte a magyar párokat.

A világhírű pártérapeuta üzenetében hangsúlyozza a házasságban való közös fejlődés fontosságát. A már húsz országban jelen lévő Házasság Hete Mozgalom célja, hogy felhívja a figyelmet a házasság, a család értékeire, valamint segítséget nyújtson a házasságra készülőknek vagy a párkapcsolati problémákkal szembesülőknek: egy héten át több mint ötven településen közel kétszáz programmal várják országsszerte az önkéntes szervezők az érdeklődőket különböző helyszíneken és az online térben. A központi programok fővédnöke Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége.

A Központi Statisztikai Hivatal (KSH) adatai alapján 2021-ben 72 ezer pár kötött házasságot, ami 7,3 százalé-

kal, 4905-tel több az egy évvel korábról. Különösen látványos az emelkedés a 2010-es mélyponthoz (35 520) képest, azaz egy évtized alatt megduplázódott a házasságkötések száma.

Közismert hazai terapeuták tapasztalata szerint ugyanakkor a pandémiás időszak – a bizonytalanság, a rendhagyó élethelyzetek – megviselte a párokat is, ezért most különösen fontos tudatosan odafigyelni a kapcsolatokra. A Magyarországon már 2008 óta jelen lévő Házasság Hete Mozgalom idén a közös fejlődésre kívánja helyezni a hangsúlyt, ezzel is segítve az ingatag helyzetbe kerülő párokat, valamint biztatást és megerősítést adva azoknak is, akiket még jobban összekovácsolt ez az időszak.

A Házasság hete jubileumán

Gary Chapman
videoüzenetben köszöntötte a magyar párokat

Ma hazánkban 3,5 millió ember él házasságban, és az elmúlt időszakban megtapasztalt bezártság, az otthoni munkavégzés, a bizonytalanság egyes kapcsolatokat megerősített, másokat pedig komolyan próbára tett – mondta Herczegh Kornél, a Házasság Hete Mozgalom országos koordinátora, a Harmat Kiadó igazgatója. – Ez olyan nagy szám, hogy a kapcsolatok minőségi javításának már komoly téje van. Mint fogalmazott: arra biztatják a párokat, hogy ha nehezebb időszakot élnek meg vagy netán krízisbe kerül a házasságuk, akkor tudatosan foglalkozzanak azzal, hogy mi módon lehetne a kapcsolatot

megmenteni, tenni a házasság minőségi változásáért, mert a családok szétesése nagy veszteség személyes, gazdasági és társadalmi szinten egyaránt. A stabil, egymást támogató kapcsolat ugyanis nemcsak a párok személyes boldogságát segíti elő, hanem kihat a velük élő gyermekeik életére, munkavégzésük minőségére, és komoly gazdasági vonatkozásai is vannak, ha a családok egyben maradnak.

A jubileumi alkalmon Gary Chapman, a világhírű pártérapeuta videoüzenetben köszöntötte a magyar párokat. Az öt szeretetnyelv „atyja” üzenetében utalt az öt évvel ezelőtti nagysikerű magyaror-

szági előadói körútjára, amely azt sugallta számára, hogy a magyar párok különösen elkötelezettek abban, hogy a házasságukban fejlődjenek.

A házasságok vagy épülnek, vagy visszafejlődnek, de soha nem maradnak változatlanok. Minden egyes nap teszünk vagy mondunk valamit, ami vagy jobbá, vagy rosszabbá teszi a házasságunkat – mondta a népszerű előadó, akinek módszere milliók házasságára volt hatással világszerte. – Ha hajlandóak vagyunk bocsánatot kérni és a múltbeli kudarcokért egymásnak megbocsátani, szebbé tehetjük a közös jövőnket. Meg-

tanulhatjuk egymás szeretetnyelvét beszélni, ami nagyban gazdagítja a házasságunkat. Bizonyára lesznek olyanok, akik számára az év legjelentősebb döntése az lesz, hogy együtt maradnak, és dolgoznak azon, hogy javítsanak a kapcsolatukon – fogalmazott, hozzátéve, hogy ez ráadásul nemcsak a pár javát szolgálja majd, hanem nagy hasznára válik a gyermekeiknek is, akik így példát látnak az egészséges házasságra, ahol a férj és a feleség kölcsönösen arra törekszik, hogy gazdagítsa egymás életét.

Forrás és fotó:
Házasság Hete Mozgalom

„A Lélek által vezetett utat keresem”

Tanárként az elit gimnázium diákjai után a fogvatartottak között

(Folytatás az 1. oldalról)

A szegényekben tényleg van valami misztérium: a kiszolgáltatottságuk, a magatehetetlenségük sir a megváltásért. Nem tudok elmenni mellettük, mert más formában ugyan, de belül ugyanezt élem meg én is. A hajléktalan barátaimmal való kapcsolatban éppen azt tanulom hétről hétre, hogyan tudok éber lenni, odafigyelni arra, ami van, és hogy ne ragaszkodjak semmihez, merjek szabad lenni. Többen mondták, milyen bátor vagyok. A vajúadásomban semmi bátorságot nem éreztem, most viszont belső szabadságot élek meg. Vácon az órák előtt mindig bemelegyek pár percre a Fehérek templomába: „Uram, gyere velem!” A börtönben azt érzem, mindez nem az én erőmből történik: amit mondok, ahogyan mondom, abban én eszköz vagyok csupán.

– A hajléktalanokhoz együtt mentek, a börtönbe viszont egyedül kellett belépnie. Nem volt félelmetes?

– Amikor először mentem Vádra, tájékoztatást kaptam arról, kik azok az emberek, akiket tanítani fogok. Az első tanítási napomon a kollégák arról számoltak be, hogy borzasztó, minden számításukat felülírja, amit az órákon tapasztalnak. Az első órán aztán ott ült velem szemben negyven fogvatartott. Öt perc bizonytalanság után azt éltem meg, hogy a helyemen vagyok, nem félek, jól érzem magam, párbeszédben vagyok velük. Azt hiszem, érzékelték a hozzáállásomat, és ez őket is megnyitotta.

– Hogyan kezdett bele a tanításba?

– A tanterv adja a tanítás alapját. A szövegek jelölik ki a témát, amiről beszélgetünk: hihetetlen, hogy az életpasztyalut milyen mélységet nyit meg előttük egy-egy szöveg értelmezése során. Az első órára, hogy meg tudjuk különböztetni egymástól a hétköznapi és a művészi szövegeket, bevittem Örkény *Mi mindent kell tudni?* című egypercesét. Ez egy buszjegy hátoldaláról lemásolt szöveg, amelynek mindössze címet adott a szerző. Milyen értelmezési lehetőségek nyílnak meg attól, hogy címe van valaminek? – kérdeztem. Utazásról, életútról beszélgettünk, arról, hogy a szöveg bármelyikünkről szólhat. És akkor egy húszéves fogvatartott megszólalt: „Tanárnő, öt éve tanulok irodalmat, de ezt még soha senki nem mondta nekem.”

– Miben különbözik a szövegek befogadása egy katolikus elit iskola diákjai és a fogvatartottak esetében?

– A gimnáziumban sokkal többet tudnak a gyerekek, az a megközelítési módjuk, hogyan lehet a tanult tudást a szövegben működtetni. A börtönben a tudásanyag sokkal kevesebb, viszont nagy életpasztyalat van a fogvatartottak mögött. Én abban próbálok segíteni nekik, hogy ráismerjenek a szövegben arra, amit megélnék. És a szövegek egyszer csak közel kerülnek hozzájuk, amiből nagyon szép beszélgetések alakulnak ki. „*Ki nagyot akar, szokjék fegyelemre: korlátok között válik el a mester, / s a szabadság a törvény adománya*” – Goethét idéztem, próbáltam érzékelteni a klasszicizmus korlátok közötti szabadságát. Azután izgalmas beszélgetés következett a korlátok szükséges vagy szükségtelen voltá-

ról, arról, hogy lehetünk-e szabadok a korlátok között. Így érkezünk el a börtön témájához. „Mindannyian börtönben vagyunk, én is börtönben vagyok” – mondtam, majd megkérdeztem: mi lehet a mi közös börtönünk? Fél perc gondolkodás után az egyik fogvatartott megszólalt: „A tér meg az idő.” (Ezt például a gimnazisták nem szokták tudni.) „És hogyan próbálunk elmenekülni a térből és az időből?” – kérdeztem tovább. „Tanárnő, én mondom magának, a civil életemben ezért szívtam annyi füves cigit” – szólalt meg az egyik fiatal fogvatartott. Az iroda-

hogy a szív szintjén értem, amit a hajléktalan barátaim, a fogvatartottak mondanak. Hogy ne csak a haragot, a lázadást halljam a szavaikban, hanem azt, hogy milyen érzés, milyen szükséglet van a szavaik mögött. Nagyon megrendítő, amikor felismerem, hogy ugyanazok az érzések és szükségletek hajtják őket, mint engem, hogy nem vagyunk más világ. Őket azonban nem tanították meg felismerni a vágyaikat, nem kaptak segítséget abban, hogyan tudják megadni maguknak azt, amire a lelküknek szüksége van. A művészet, az irodalom sokat segít-

héz két és fél órán keresztül tanítani, folyamatosan figyelni. További nehezítés, hogy november óta nem mehetünk be a börtönbe a pandémia miatt. Azóta tananyagokat, feladatlapokat készítek a fogvatartottaknak. Az online oktatáshoz nincsenek meg a technikai feltételek az intézményben. Nagy kihívás, hogyan tudok ebben a helyzetben valami személyeset becsempészni a tananyagba. Levél formában írom a tanulnivalót, hivatkozom a közös munkára, arra, amiről beszélgettünk. Keddenként jártam a váci börtönbe, most ugyanebben az időben a Verbum Dei növé-

Hálás vagyok, amikor látom, hogy a fogvatartottak érdeklődővé válnak, odafigyelnek, egyre többen kapcsolódnak be a beszélgetésbe, megköszönik az órát. Ők tényleg hálásak. Abban a teremben, ahol tanítok, használhatatlan a tábla, ezért előre elkészített vázlatokat viszek be csomagolópapíron, amelyre filctollal írok. Az első alkalommal, amikor fölragasztottam a csomagolópapírt, az egyik fogvatartott tágra nyílt szemmel kérdezte: „Tanárnő, ennyit készült az órára?” A tananyag a kisujjamban van, de arra külön készülök, mi lesz az óra szíve, mit állítok a közös gondolkodásunk középpontjába. Amikor bekapcsolódnak a beszélgetésbe, azt élem meg, hogy igen, ezért vagyok itt. Nagyon emberi és étellel teli, ami akkor és ott történik.

– Verseket is írnak a tanítványai. Hogyan születik egy-egy alkotás a börtönben?

– Az első óra végén odajött hozzám az egyik fogvatartott azzal, hogy elmondhatja-e a versét. És elszavalta a *Sötét a börtön* című költeményét. Döbbenet hallgattam, hogyan éli meg ez az ember a fogvatartottságát. „Ha leírja, begépelem” – mondtam, és további írásra biztattam. Azt terveztem, hogy az év végére összeállítok neki egy kis kötetet. Amíg bejártam, hozta is a verseket szépen, igényesen leírva, sőt még rajzot is készített melléjük. A neve alatt ez állt: „az elítélt”. Megrendítő, mennyire hozzátartozik ez az identitásukhoz. A *Candide* kapcsán írtam velük fogalmazást *Az én Eldorádóm* címmel. Sokuk megfogalmazta: az a legmélyebb vágya, hogy ne legyen megbélyegezve. Írásaikban nem illúzióvilágokat teremtettek meg. Volt például olyan, aki a környezetvédelmet állította a középpontba. Máskor a kertről mint a lélek szimbólumáról beszélgettünk. *Az én kertem* című házi feladatukat órákon át javítottam, meg-megálltam közben, annyi szépséget és finomságot találtam a fogalmazásaikban. „Fekete rózsát termő bokor is van a kertemben, ők a halottaim” – ilyen és más csodálatos kertleírásokat is kaptam. A Berzsenyi-feladatba beillesztettem Varró Dánieltől egy játékos ódát, és kértem, próbálkozzanak ők is az ódaírással. Sok humorral és kreativitással írtak ódákat a papucsukhoz, a rádiójukhoz, önmagukhoz. El is döntöttem, hogy minden alkalommal készítek olyan feladatot, ami alkotásra ösztönzi őket. Ha a járvány csillapodtával újra megnyílik a börtön, szeretnék színpadi előadást készíteni velük, hogy megélhessük a közös alkotómunka örömét. És szeretném az erőszakmentes kommunikációra tanítani őket.

– Megismerve a fogvatartottak személyiségét, vágyait, hogyan látja a társadalom feladatát velük kapcsolatban?

– Fontos beszélünk a börtönben élőkről, hogy ne csak úgy tekintsünk rájuk, mint akik vétettek a társadalom ellen. Igen, bizonyára jogos a büntetésük. A kérdés azonban az, hogyan tudunk segíteni nekik abban, hogy be tudjanak illeszkedni a társadalomba. Nagyon sok tanulnivalónk van. Amíg elítéltként megbélyegezzük őket, addig esélyt sem adunk nekik arra, hogy megéljék, ami „a kertjükben” van. Erről jó lenne intézményi, társadalmi szinten gondolkodni.

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Merényi Zita

lomtanításban az a nagy ajándék, hogy maga a tananyag adja a beszélgetési témákat. A tizedikesekkel Csokonai *Az estve* című versét olvastuk: „Akit tán tolvajja a tolvaj világ tett, / Mert gonosz erkölccsel senki sem született.” Milyen súlyuk van ezeknek a soroknak a börtönben! A jó és a rossz döntésekről kezdtünk beszélgetni. Kértem, fogalmazzanak meg olyan eseteket, amikor nem könnyű eldönteni, mi a jó és a rossz. Olyan döntéshelyzeteket hoztak a saját életükből, amikor azt élték meg, hogy nem lehetett jól dönteni. A beszélgetés a saját felelősségünk kérdéséig vezetett, és eljutottunk oda, hogy nem foghatunk mindent a környezetünkre. Láttam az arcukon, hogy elgondolkoznak...

– A szövegekkel való szembesülés segítheti a saját életükkel való szembenézést. Mire vágyik, hová vezethet ez?

– Fontos kérdés, sokat gondolkoztam ezen. Nyolc éve vagyok kapcsolatban hajléktalanokkal, találkoztam olyanokkal is, akik megjárták a börtönt. Illúziómentesen mentem tanítani a börtönbe, nem hiszem, hogy mindenki angyallá változik. De nagyon hiszek abban – a hajléktalan barátaimmal való kapcsolatban is –, hogy ha az emberi méltóságukban szólítjuk meg a társadalom számkivetettjeit, az lehetőséget ad nekik arra, hogy tisztelettel tekintsenek önmagukra. Kétféleképpen kommunikálhatunk az emberekkel: hatalmi pozícióból vagy egyenrangú félként. (A két véglet között természetesen széles a skála.) A börtönben a hatalmi pozíció és a megfélemlítés uralkodik. Tudják, hogy ha olyat mondanak vagy tesznek, ami nem odavaló, a fogdába viszik őket. Mi lesz, ha kikerülnek a börtönből? Ha nem vesszük őket emberszámba, az csak ellenérzést, feszültséget, haragot szít. Négy éve tanulom az erőszakmentes kommunikációt. Ez segít abban,

het, hogy tudatosítsák ezt magukban. Ha egy kicsi lépést teszünk efelé, az már támpont lehet nekik. A gyakorlatban nagyon nehéz mindezt megvalósítani. Az egyik kolléganóm tollát kilopták az órán a tolltartójából. Nem könnyű ezután nem gyanúsítottként látni a teremben ülőket. Megtudtam, hogy a fogvatartottak év elején kaptak egy tollat, és csak akkor kérhetnek újat, ha leadják azt, ami kifogyott, s ezzel bizonyítják, hogy valóban szükségük van egy újra. Az eset után több tollal mentem tanítani, és megkérddeztem, kinek van szüksége tollra. Két embernél több soha nem jelentkezett.

– Mennyire motiváltak a fogvatartottak a tanulásban?

– Akik tanulnak, kapnak érte egy kevés pénzt, ami nagy motiváció. Az ötödik-hatodik osztályban nehéz oktatni, mert ott nem látok más motivációt. Van 62 éves ötödikesem is a budapesti Kozma utcai börtönben. És vannak, akik írni-olvasni sem nagyon tudnak. De beszélgetni velük is tudok, és tanítom őket az írásra meg a helyesírásra. Hetedikben már meg tudják fogalmazni, hogy fontos elvégezni a nyolc osztályt, mert akkor lehet jogosítványuk. Gimnáziumban komoly motivációt jelent, hogy legyen az érettségi. Van olyan barátunk a Sant'Egidio közösségben, aki a börtönben kezdte el a gimnáziumot, majd kikerülve estin, felnőttoktatás keretében érettségizett.

– Gyakorlati szempontból mi jelent nehézséget a fogvatartottak tanításában?

– Amikor tanítani kezdtem őket, nem voltak tankönyvek. A váci piaristáknál dolgozó barátnőm segített, hogy vihesünk tőlük könyveket a börtönbe. A Kozma utcai fogvatartottaknak pedig az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola nyújtott segítséget. Fizikailag is ne-

rekhez megyek, akikkel tizenöt éve vagyok testvéri kapcsolatban. Együtt imádkozunk a börtönben élőkért. A Szentlélek kell ahhoz is, hogy ráérezek, ilyen keretek között hogyan lehet kreatívnak lenni. Minden héten küldök nekik feladatot, a visszaérkezett anyagok alapján kell majd lezárnom a félévet. Negyvenből csak három nem küldtek vissza semmit, ez nagyon-nagyon jó arány.

– Milyen érzés, hogy itt nem lehet hosszú távra tervezni? És jól tudom, hogy semmit sem szabad megtudniuk Önről?

– Még a nevemet sem tudják. „Az idei évben én fogom tanítani Önöket a magyart” – ez a bemutatkozás. Jó ez a névtelenség. Mindig is vonzott a középkori kultúra anonimitása, hogy nem tudjuk, kik építették a katedrálisokat, kik másolták a kódexeket, sőt, a versek szerzői közül is csak keveset ismerünk név szerint. Nagyon megérint a sallangmentesség. Nincs tanári szoba, nincs asztalom, az van, amit viszek: a jegyzetem, a vázlatom, a tankönyv, a szöveg és ami bennem van. Ez fantasztikus! Régóta erre vágyom, erre a lecsupaszított valóságra. A gimnáziumban évekre tervezünk, és gyönyörű nyolc esztendőn át kísérni a gyerekeket a felnőtté válás útján. Itt meg az a szép, hogy csak az a két és fél óra számít, amit ott töltek: a jelenlét sűrűségét élem meg. Hiszen a fogvatartottakat áthelyezhetik máshová, kiszabadulhatnak, lehet, hogy jövőre más kapja meg a csoportot. Nekem ez a két és fél óra adatik.

– Ebből az következik, hogy a sikerélmény is más. Mi jelent ilyen körülmények között a siker?

– Azt szeretném, hogy ne a sikerélmény, hanem a hála szülessen meg bennem. Úton vagyok efelé. Nehéz persze, hiszen belénk oltották, hogy sikerek alapján mérjük magunkat.

ADÁSVÉTEL

RÉGISÉGEK, hagyaték, örökség felvásárlása készpénzért.
www.antikbudapest.hu E-mail: antik@antikbudapest.hu
T.: 06-20/932-6495

ÉLETJÁRADÉK

NÉMETORSZÁGBAN élő, háromgyerekes, keresztény család életjárdéki szerződést kötne idős hölggyel vagy úrral. Egyszeri nagyobb és havi fix járadékot fizetnének megegyezés alapján élete végéig. Hívjon bizalommal. T.: 06/30-960-5395

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol.1071 Budapest, Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest, IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imádrán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hívásokról, a másodikon a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaláda elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel öt óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest, XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Kaposfüred, Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Állomás u 61/a) várja az engesztelő híveket minden első szombaton 10 órától közös rózsafüzér-imádságra, melyet nemzetünk és hazánk lelki megújulásáért ajánlunk fel. Zarándokcsoportok bejelentkezése: Mezőfi Zoltán +36/70-363-7645. www.mariahaza.hu

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor, a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest, V. kerület, Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Görögkatolikus Szent Liturgia libanoni Szent Charbel remete tisztelőit Budapest, a Gazdagréti Szent Angyalok-templomban (Budapest XI. kerület, Gazdagréti út 14.) a következő időpontokban: február 22., kedd, március 22., kedd, április 22., péntek. A maronita remete közbenjárását kérve, ereklýs áldással a szertartást bemutatja Kocsis Tamás dél-budai görögkatolikus szervezőlelkész. A szertartások 18 órakor kezdődnek, előtte fél órával lehetőség van közös áhítaton részt venni a templomban, illetve a sekrestyében szándékot felírni.

KILENCED

A budapesti Szent Rita-templomban (Budapest, VIII. kerület, Kun utca 5.), február 3-ától lelkigyakorlat-sorozattal készülnek a szent május 22-ei ünnepére. Szent Rita 15 éven át viselte homlokán Jézus töviskoszorújának egy sebé, ezért tisztelői 15 héten keresztül, minden csütörtökön (nagycsütörtök kivételével) imádsággal fordulnak a lehetetlen ügyek közbenjárójához. Ebben az évben a reggel 8 órakor kezdődő szentmiséket Fábry Kornél atya tartja, a nagykilenced mottója: Eucharisztia és a Szentlélek. Mindenkit szeretettel várnak. A szentmisék előben is követhetőek, illetve visszanezélhetőek a www.szentrita-templom.hu oldalon.

TÁRSKERESŐ

VALLÁSOS hölggyel szeretnék levelezni. Katolikus vallású fiatalember vagyok. szantodhidegkut8647@citromail.hu az e-mail címem.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

CIRKÓFÜTÉST szereltessen elavult gázkonvektorai helyett! Fűtésekszerűsítés kondenzációs gázfalikazán felszerelésével. Teljes ügyintézés, garancia. Rózsa Péter gázszerelő mester T.: 06/30-630-7862, e-mail: rozsape-ter.ev@gmail.com

ÓLOMÜVEGABLAOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

A hirdetések tartalmaért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.

ISTENI IRGALMASSÁG ÜNNEPE KRAKKÓBAN
2022. április 22-24. | 3 nap | 59.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT
2022. április 27 - május 1. | 5 nap | 82.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT - REPÜLŐVEL
2022. május 25-28. | 4 nap | 229.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚBA
2022. június 2-6. | 5 nap | 84.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT MÁRIACELLBE
2022. június 10-12. | 3 nap | 59.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN
2022. június 22-26. | 5 nap | 129.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az Új Ember hasábjain!

Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje el gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!

Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él az aprohirdetes@ujember.hu címre.

Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat.

Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

ÚJ EMBER
ELŐFIZETÉSI AKCIÓ

Az Új Ember hetilap és az Adoremus árai megváltoztak.

Egypéldányos előfizetési áraink viszont továbbra is változatlanok.

EGYPÉLDÁNYOS ELŐFIZETÉSI ÁRAINK:

ÚJ EMBER hetilap
éves előfizetés: 16 200 forint (52 lapszám)
féléves előfizetés: 8100 forint (26 lapszám)
negyedéves előfizetés: 4050 forint (13 lapszám)

ADOREMUS havi liturgikus kiadvány
éves előfizetés: 10 440 forint (12 szám)
féléves előfizetés: 5220 forint (6 szám)
negyedéves előfizetés: 2600 forint (3 szám)

ÚJ EMBER hetilap és ADOREMUS együtt
éves előfizetés: 21 400 forint
féléves előfizetés: 11 300 forint

Az egyéni előfizetés részleteiről bővebb tájékoztatás kapható:
honlapunkon: <http://ujember.hu/elofizetes/>
telefonon: +36 1 235-0484, +36 1 633-3790

Új Ember Adoremus

facebook *Új Ember*

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.
Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. FEBRUÁR 14.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő-helyettes: Körössi László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábán Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Enka, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestő Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodlík Bernadett
Korrekto: Szántó István • Tördelés: Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>
Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egypéldányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Az Eucharisztia mindannyiunk erőforrása

Kiállítás nyílt Bálint Sándor hagyatékából Szegeden

(Folytatás az 1. oldalról)

Bálint Sándor kutatásai nyomán vált ismertté a városhoz köthető középkori eucharisztikus csoda, a vérző ostya története. A kegyhely és az ereklye a török időkben elpusztult, tisztelete azonban tovább élt, ennek nyomait a néprajzkutató tárgyi emlékekben és a népi vallásosság hagyományában is megtalálta. Ezt mutatja be a látogatóközpont legújabb tárlata.

A kiállítást Kiss-Rigó László megyéspüspök nyitotta

meg. Beszédében a főpásztor kifejtette, fontos, hogy hivatkozunk szép hagyományokra, kulturális értékekre, de nekünk a lényegre kell figyelniünk. Bálint Sándor Eucharisztia-tisztelete – a kiállítás címe gondolatokat kell hogy ébresszen bennünk, mit jelent számunkra az Eucharisztia. „Jézus Krisztus nem azért alapította az Eucharisziát, hogy tabernákulumba zárjuk, hogy örökmécesst gyűjtsünk mellette, nem is azért, hogy betévedve egy katolikus templomba rogygintsunk egyet a tér-

dünkön, hanem azért, hogy lelki-szellemi táplálékként éljünk vele. Ahogy egy sportolói teljesítményhez szükséges a jó fizikai táplálék, úgy a lelki élethez is komoly táplálék kell, a hívő ember ezt kegyelemnek nevezi. Bálint Sándor élt ezzel a lehetőséggel, napi áldozó volt. Ebből volt ereje hitvalló életéhez. A kiállításon találkozunk kulturális értékekkel, de gondolkodjunk azon, hogy nemcsak Bálint Sándornak állt rendelkezésére ez az erőforrás, Jézus személyes ajándéka, hanem mind-

annyiunknak. Ha élünk vele, hatékonyan lehetünk kovász és só a társadalomban” – fogalmazott.

Serfőző Levente, a Szeged-Csanádi Egyházmegye oktatási helynöke röviden ismertette a kiállítást. Elmondta,

kapcsolni a középkori ereklye létét a 18. századi, a mai alsóvárosi ferences templomban található Szent Vér-oltárral. Többek között ez az oltár is bizonyítja, hogy a Szent Vértisztelet, az eucharisztikus lelkiiség jelen volt, az eucharisz-

tyi türelemüveg [szűk nyakú üvegpalackban elhelyezett vagy összeállított alkotás – a szerk.], benne kálváriaábrázolás. Digitális képernyőn fotósorozat mutatja be a Bálint Sándor gyűjtésében fennmaradt eucharisztikus kiadványokat.

Serfőző Levente és Vargáné Bögi Veronika, a szegedi katechetikai iroda munkatársa elmondták, lenyűgözte őket az a gazdagság, ami Bálint Sándor hagyatéka – ezt teljes egészében a Móra Ferenc Múzeum őrzi – alapján feltárult számukra. „Tárgyi emlékek, melyeket azzal, hogy gyűjtött, meg is őrzött az utókor számára, és hagyományok, melyek ma már csak egyes vidékeken élnek, váltak ismertté Bálint Sándor munkássága révén. Ilyen például ma a Felvidéken, ahova történt egy szegedi kirajzás, a karácsonyi ostyahordás szokása. A ministránsok vitték a meg nem szentelt ostyát a családokhoz, ami része lett a karácsonyi vacsorának.

Kiss-Rigó László püspök:
Kovász és só lehetünk a társadalomban

szívügyük a hitvalló néprajzkutató boldoggáavatási folyamatának követése. Bálint Sándor életszentsége elismerésének gondolata már röviddel a halála után felvetődött, 2005-ben elindult az eljárás egyházmegyei szakasza, és 2021-ben Ferenc pápa aláírta a dekrétumot a szegedi tudós hitben megélt hősi erényeinek elismeréséről.

„Hatalmas anyag áll rendelkezésre, a lényegét próbáltuk megragadni. Célunk, hogy új ismereteink segítsenek az Eucharisztia tiszteletének elmélyítésében, és belátást engedjenek Bálint Sándor hitéletébe és munkásságába” – mutatta be Serfőző Levente a rendezők szándékát. Így a tárlat négy fő téma köré rendeződik. Elsőként Bálint Sándor élettörténetét villantja fel: „Ez a sokszor megtört élet, melyben újra és újra tudott istenkapcsolatából meríteni, és hűséges maradni hitéhez, Egyházához. Megtapasztalta a megtörtséget és a feltámadást is” – vázolta fel a helynök Bálint Sándor eucharisztikus életét.

A második téma a kor, a 20. század Eucharisztia-tisztelete és annak háttere, a középkori kezdetek. A harmadik és negyedik téma a szegedi ereklyetisztelet továbbélését mutatja be. Betekintést ad Bálint Sándor kutatásaiba, melynek köszönhetően össze tudjuk

tikus imádság nem szűnt meg a városban, hiába pusztította el török a templomot.

A középkori eucharisztikus ereklyének magával a templommal együtt nyoma veszett

a török időkben, de Bálint Sándor kutatásának köszönhetően bizonyítható a tisztelet folytonossága” – mutatott rá Serfőző Levente.

A tárlat az eucharisztikus tisztelet tárgyi emlékeinek fotói révén ismerteti meg velünk a néphagyományt, melynek nemzeti műveltségbe emelése Bálint Sándor élethivatása volt. Egyik érdekessége az a mézeskalácsos forma, melyet papi hagyatékából mentett meg gyűjtései során Bálint Sándor, aki szakrális szemlélettel kutatta Szeged és az Alföld népi vallásosságának hagyományát. Egy másik érdekesség egy hódmezővásárh-

A családfő az ostyával a kezeben a feleséghez lépett, és bocsánatot kért mindenért, amivel megbántotta, a feleség tört az ostyából, utána pedig a család többi tagjával folytatódott az ostayatörés.

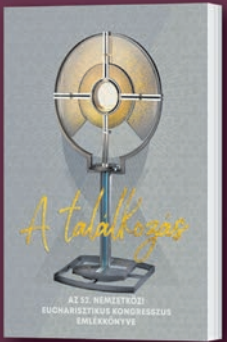
Az Eucharisziával való kapcsolat megtartó ereje ebben is megjelenik. Középkori eredetű tisztelet a fogalmak és a vallási élet szintjén is jelen volt a szegedi életben.

Az időszaki kiállítás húsvétig tekinthető meg a látogatóközpont nyitvatartási idejében, keddtől vasárnapig 9 és 17 óra között.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

AZ ÚJ EMBER KÖNYVESBOLT AJÁNLATA

Kiadványaink segítségével újra átélheti a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus legszebb pillanatait

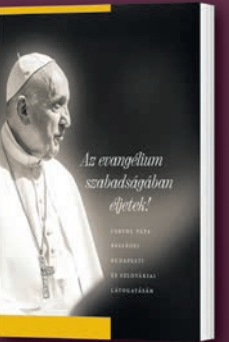
A TALÁLKOZÁS
Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus emlékkönyve

ŐK TIZENKETTEN
Beszélgetések az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hírnökeivel

JÖJJEK ÉS LÁSSÁTOK!
A budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus a képek tükrében

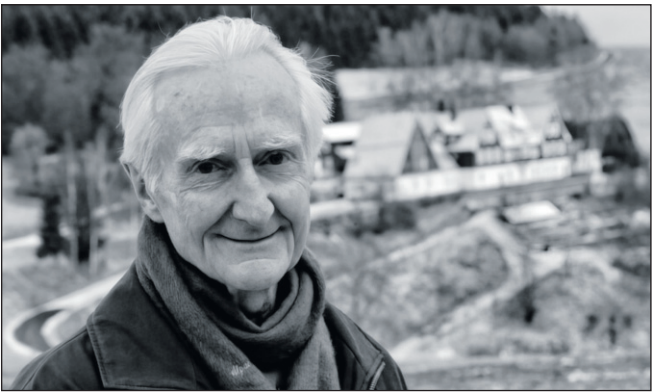
AZ EVANGÉLIUM SZABADSÁGÁBAN ÉLJÉTEK!
Ferenc pápa beszédei budapesti és szlovákiai látogatásán

A könyvek megvásárolhatók az Új Ember könyvesboltban (1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8.), valamint webáruházunkban: bolt.ujember.hu

Új Ember
kiadványok

HÍREK KÉPEKBEN

• Halálának első évfordulóján, február 13-án barátai és tisztelői világméretű meditációt szerveztek a tavaly elhunyt Jálícs Ferenc jezsuita szerzetes emlékére. A Jálícs atya által alapított gries-i lelkigyakorlatos ház vezetője, az ottani közösség volt tagjai által kezdeményezett alkalom végén Vízi Elemér SJ tartományfőnök csendes áldást adott.

• 130 órás vészhelyzetkezelési tanfolyamot indít a Magyar Máltai Szeretetszolgálat olyan önkéntesek számára, akik betöltötték a 21. évüket, és katasztrófák idején aktívan és hatékonyan akarnak részt venni a védekezésben. A tanfolyamra február 28-ig lehet jelentkezni. Jelentkezni a vhkm@maltai.hu e-mail-címre elküldött motivációs levéllel és fényképes önéletrajzzal lehet.

• Egy 28 férőhelyes, 2 csoportos bölcsőde kivitelezése zajlik Sopronban. A projektről, ami Sopron Megyei Jogú Város Önkormányzata és a Győri Egyházmegye együttműködésében valósul meg február 11-én adtak hírt a média képviselőinek. Az elkészülő új intézmény fenntartója a Győri Egyházmegye lesz.

Élménytér

Játékos párkapcsolati időutazásra hív a Bíz Rá Magad csapata

Február 20-án különleges párkapcsolat-gazdagító játékot indít a Bíz Rá Magad (bizdamagad.hu) mozgalom Élménytér – ahol együtt játszunk – párkapcsolati időutazás címmel. A négy héten át tartó játékokra mindazokat a magyarországi és határon túli párokat várják, akik szeretnék megerősíteni kapcsolatukat és tartós életközösségben gondolkodnak.

A játék szervezői – a Bíz Rá Magadhoz kapcsolódó szervezeteként – az Alpha Házkurzus, a CsaládKözPont, a Kétlgen Alapítvány és a Veszprémi Főegyházmegye Családpasztorációs Irodája.

A játék egy hónapos időtartama alatt négy, a múltból a jövőbe mutató feladatsoron át „utazik” a pár, melyeket minden hét vasárnapján hirdetnek meg a szervezők e-mailben, zárt Facebook-csoportban és a bizdamagad.hu felületén. A regisztrált felhasználók a játék során minden szerdán „támogató üzenetet” is kapnak majd; ezek további segítséget, támogatást nyújtanak számukra az adott hét feladataihoz, azok témaköréhez kapcsolódva. (Ez lehet egy elgondolkodtató történet, egy vers, egy film, egy zeneszám, egy előadás vagy bármi más...)

Tervezett témakörök: a közös múlt emlékei, örömei, erőforrásai; a közös jelen örömei megélése, a minőségi közös idő; a pozitív kommunikáció szerepe a közös jelenben; közös jövőtervezés.

A játékba a bizdamagad.hu weboldalon történő regisztrációval lehet benevezni február 8-tól.

A játékban 18 év felett bárki részt vehet, aki párkapcsolatban él, jegyes vagy házasság, vallási nézetektől függetlenül.

A játékba regisztráltak egy március 26-án 17 órától kezdődő, online (Facebookon és

YouTube-on streamelt) zárórendezvényre kapnak meghívást, amelynek kiemelt előadója Pál Feri atya lesz. A legalább három feladatot teljesítő játékosok nyereménysorsoláson is részt vehetnek majd, melynek során több mint húsz értékes nyereményt talál gazdára: például kétéjszakás szállodai voucherek, SPA-belépők, páros fotózás, borkóstoló, valamint további tartalmas társas programok és párkapcsolati témákhoz kapcsolódó könyvek.

A játék egyik médiapartnere a Magyar Kurír.

Forrás és fotó: Bíz Rá Magad

Méltóság lencsevégen

Nemzetközi fotópályázaton nyert a Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársa

Nemzetközi alkotópályázatot hirdettek 2021 tavaszán, amelyen a hajléktalanságról készült műveikkel indulhattak hivatásos és amatőr képzőművészek. A nyertes pályamunkák közé bekerültek Kocsis Tímea szociális gondozó fotói is, melyeket „hazai pályán”, a Máltai Szeretetszolgálat sátorlajújhelyi Gondviselés Háza Hajléktalanok Nappali Melegedőjében készített.

#LookTalkAct (szabad fordításban: Lásd, beszélj róla, cselekedj!) egy nemzetközi, társadalmi célú projekt,

melyet négy, hajléktalanokat segítő civil szervezet koordinál.

A tavaly tavasszal meghirdetett pályázat célja az volt, hogy az utcán élő emberekről méltósággal, pozitív szemlélettel szóló vizuális forrásanyag jöjjön létre. A zsűri a legjobb alkotások közé a hajléktalanságnak olyan ábrázolásait juttatta, amelyek szerintük „segíthetnek emberibbé, izlősebbé tenni a témáról szóló publikációkat, inspirálhatják további alkotások megszületését”.

Kocsis Tímea a szolgáltató szektorból érkezett a hajléktalan-ellátásba: manikűrösként a legtöbb kisvárlakozóhoz hasonlóan a járvány miatt kiszolgáltatott helyzetbe került, ezért éjszakás állást vállalt a Máltai Szeretetszolgálat sátorlajújhelyi Gondviselés Háza Hajléktalanok Nappali Melegedőjében készített.

helyi Gondviselés Házában. Két éve dolgozik ott, egészségügyi szakmája mellé a szociális gondozóit is megszerezte közben. Térvázás nélkül, de azért némi félelemmel kezdte meg a munkát az új közegben. Az utcán élőkkel való folyamatos kapcsolat abban erősítette meg, hogy az emberségünkben való osztozás jobban meghatároz minket, mint az életutak különbözősége.

Kocsis Tímea a nélkülözés emberelensége mellett a csak a társadalomból kiszorultak arcán felsejlő mosolyt, a „számítok!” hitetlenkedő ujjongását is megismerte. Amikor meglátta az alkotópályázat kiírását egy hírlevélben, arra gondolt: meg is örökíti ezt az örömet, hiszen kamaszkora óta nagyon szeret fényképezni, és meg is teszi, ha a telefonja kéznél van. Megkérdezte a melegedő két viaszterő látogatóját, egy hajléktalan testvér-

párt, Tamást és Attilát, hogy fényképezheti-e őket. A lelkes beleegyezést aztán a kattintások követték.

„Az első kép kint készült az udvaron. Egy pillanatot szerettem volna elkapni, de ahogy Tomi észrevett, egyből fülig ért a szája. Akárhogy próbáltam észrevétlenül dolgozni, ők folyamatosan a kamerába mosolyogtak, nagyon szerették volna, hogy több és több képet készítsék.

Azóta is mindennap odajönnek, s kéri, hogy Timike, mutasd már meg még egyszer a képeket. Mindenki más, mint amit elsőre gondoltunk róla. Nem szabad ítélkezni.”

A pályázatra a világ minden tájáról érkeztek alkotások. Kocsis Tímea hat fotóval nevezett: mindegyik bekerült a nyertesek közé. A

zsűri által méltatott képek között digitális és kézi grafikák, fotók, festmények, kollázsok is szerepelnek.

„Ahogy a dolgokra nézel, az mindent megváltoztathat” – szól a #LookTalkAct projekt jelmondata, Kocsis Tímea képei pedig szinte visszhangoznak az állítást. És valóban: a hajléktalan testvérről készített fotók azt is üzenik, hogy az emberit kutató figyelem nemcsak azt formálja át, akire figyelnek, hanem azt is, aki szemlél.

Sok múlik tehát azon, hogy oda-vagy elfordítjuk a tekintetünket.

Forrás és fotó: Magyar Máltai Szeretetszolgálat

